

1942 / 111 1288

Krigsfaran

och kommunisternas
uppgifter

---

*Teser över kampen mot det
imperialistiska kriget, antagna
å Komminterns sjätte världs-
kongress 1928*

FRAMS FÖRLAG - STOCKHOLM

1942/1277.

1 kommunistinen internationaalinen
1 kundes kongressi
1 ruve

327.327

K7

KRIGSFARAN

och

kommunisternas uppgifter

*Teser över kampen mot det
imperialistiska kriget, antagna
å Kominterns sjätte världs-
kongress 1928*

**TYÖVÄENLIKKKEEN
KIRJASTO**

933294

FRAMS FÖRLAG • STOCKHOLM

TR. BOKEN. STOCKHOLM 1929

I. Den hotande imperialistiska krigsfaran.

§ 1. Tio år efter det imperialistiska världskriget ingår de imperialistiska stormakterna en pakt till utdömande av kriget, de talar om avrustning, de söker, understödda av den internationella socialdemokratins ledare lura arbetarna och de arbetande massorna, att monopolkapitalets välde garanterar världen freden.

Kommunistiska Internationalens sjätte världskongress brännmärker alla dessa manövrer som ett skamligt bedrägeri mot de arbetande massorna. Den hänvisar det internationella proletariatet, alla arbetande, de undertryckta folken till de sista årens erfarenheter, till de imperialistiska makternas varaktiga, rövaraktiga småkrig mot kolonialfolken och till sista årets erfarenhet: interventionen mot kinesiska revolutionen, tillspetsningen mellan makterna om Kinas nyuppdelning, truppmarscherna i Polen, det omedelbara hotet mot Litauens självständighet — och i förbindelse därmed det ständigt växande hotet mot Sovjet-Unionen från ett block imperialister under Englands ledning —, allt detta är bevis för imperialisternas brottsliga krigspolitik, som plötsligt kan släppa lös en väldig världsbrand.

Sjätte världskongressen har givit en analys av de politiska och ekonomiska drivkrafterna till det kommande kriget.

Förändringarna i läget sedan femte världskongressen kännetecknas av den väldiga skärpningen av alla kapitalismens motsägelser, av Sovjet-Unionens stora ekonomiska och politiska förstärkning, av den snabba tillväxten av de nationalrevolutionära rörelserna i kolonierna och de halv-koloniala länderna, framför allt i Kina, och av skärpningen i klasskampen mellan bourgeoisi och proletariat i de kapitalistiska länderna.

Motsättningarna mellan de imperialistiska makterna i kampen om marknaderna framträder allt skarpare. Men ännu starkare än dessa motsättningar mellan de imperialistiska makterna växer den huvudmotsättning, som delar hela världen i två läger: å ena sidan hela den kapitalistiska världen, å andra sidan Sovjet-Unionen, kring vilken samlar sig det internationella proletariatet och de undertryckta folken i kolonierna.

Kampen för förintandet av Sovjetmakten och kinesiska revolutionen, för det obegränsade behärskandet av Kina och "öppnandet" av Ryssland som råämnreservoarer och avsättningsmarknader är en fråga om liv och död för det internationella kapitalet och grundvalen för den f. n. omedelbart hotande faran av ett nytt imperialistiskt krig.

§ 2. Det kommande imperialistiska världskriget blir inte bara ett mekaniserat krig med oerhört uppbåd av material utan samtidigt ett krig, som kommer att omfatta oerhörda miljonmassor och befolkningens flertal i de krigförande länderna. Gränserna mellan kampfront och bakomliggande land kommer alltmer att utplånas.

Kongressen påvisar den väldiga stegringen i rustningarna, de stora nyheterna på krigsteknikens område och åtgärderna för massornas mobilisering för försvaret och hushållningen i alla kapitalistiska land, på militariseringen

i det fascistiska Italien, militärreformen i Frankrike, de reaktionära militärlagarna i Tjeckoslovakien, de växande militära förberedelserna i randstaterna under ledning av de imperialistiska stormakternas generalstaber, förberedelserna i Tyskland att återuppbygga den gamla militarismen i nya former, massmilitariseringen i Amerika, de militära förberedelserna i Storbritannien, i dess dominions, framför allt i Indien, o. s. v. Flottrivaliteten mellan Amerika och England öppnar en ny kapprustning.

Ett betydelsefullt nytt drag i den nuvarande massmilitariseringen består i ungdomens förstärkta militarisering och framför allt i att den faktiskt och delvis också uttryckligen innefattar kvinnornas militarisering (Frankrike, Polen, Bulgarien o. s. v.).

§ 3. I förening med rustnings- och krigsförberedelserna, som ligger på utrikespolitikens område, förstärker imperialisterna reaktionen i det inre. Utan ett "lugnt" hemland bakom fronten är imperialisternas krigsföring omöjlig. Bourgeoisin vidtar åtgärder för att förhindra varje organiserat motstånd från arbetarnas sida mot krigspolitiken.

Till denna bourgeoisins "ryggäckning" tjänar åtgärder som fackföreningslagarna i England och Norge, skiljedomsväsendet i Tyskland, Monds plan om samarbete mellan de kemiska industribolagen, "industrifreds"-kampanjerna, de opolitiska fackföreningarna ("spencerismen" i England), "företagarfackföreningarna" i Amerika, skapandet av fascistiska statliga fackföreningar i Italien, lagen om fackföreningarnas militarisering i krigsfall i Frankrike. Detta är åtgärder för att säkerställa det militära undertryckandet av varje rörelse från arbetarklassen så snart kriget en gång är förklarat.

Å andra sidan är syftet med tillvaron av de inofficiella arméerna, av typen "Stahlhelm" i Tyskland, "skyddskårerna" i Finland, "Strzelcy" i Polen och "hemvärnen" i Österrike etc. att göra strejkbrytartjänst och med våld undertrycka arbetarklassen, och det inte bara under ett krig utan också under den tid kriget förberedes. Hit hör också de militära eller halvmilitära kvinnoorganisationerna i en rad länder. De stora imperialistiska makterna understödjer fascismen i Sydost-Europa, i Polen och Rumänien som ett viktigt redskap vid förberedandet och ledningen av det imperialistiska kriget, speciellt mot Sovjet-Unionen.

Förföljelserna och undertryckningsåtgärderna mot de kommunistiska partierna skärps systematiskt. Kommunistiska Internationalens sektioner i alla imperialistiska länder står omedelbart inför faran att drivas i fullständig illegalitet.

§ 4. I situationen av de stegrade rustningarna och förberedelserna i stor stil till imperialistiska krig söker bourgeois och småborgerliga pacifister med hycklande prat bedra de arbetande massorna ifråga om de verkliga orsakerna och under pacifismens och "freds"-politikens täckmantel systematiskt inrikta dem mot Sovjet-Unionen. Det kommande kriget mot Sovjet-Unionen kommer att få till slagrop: "Krig för freden! Mot bolsjevismen, kulturens förstörare!"

Allt bourgeoisins och dess socialdemokratiska och småborgerligt-pacifistiska hantlangares prat om avrustning, säkerhet, skiljedom, utdömande av kriget "som instrument för den nationella politiken" o. s. v. är det största hyckleri.

Nationernas förbund, grundat för nio år sedan som ett imperialistiskt förbund för försvaret av rovsfreden i

Versailles och för undertryckandet av den revolutionära rörelsen i hela världen, blir mer och mer ett direkt redskap för förberedelsen till och genomförandet av det imperialistiska kriget mot Sovjet-Unionen. Alla under Nationernas förbunds protektorat skapade förbund och pakter är bara medel att beslöja krigsförberedelserna och redskap för förberedelserna till kriget, speciellt kriget mot Sovjet-Unionen.

§ 5. Imperialisterna kan genomföra sin krigspolitik endast tack vare den internationella socialdemokratins aktiva medarbete. Redan världskriget 1914—1918 har avslöjat reformisterna som socialpatrioter och chauvinister. Sedan dess har socialdemokratins politik mognat ut till öppen socialimperialism. I alla avgörande frågor är socialdemokratins och Amsterdam-fackföreningarnas ledare icke blott försvarare av utan även aktiva medkämpar åt imperialismen. Sin största aktivitet utvecklar de i understödet åt de imperialistiska krigsförberedelserna mot Sovjet-Unionen.

De reformistiska ledarnas strävan på fördjupandet av splittringen i arbetarrörelsens läger genom skärpt kamp mot den kommunistiska rörelsen och aktivt splittringsarbete i fackföreningarna och de proletära massorganisationerna (i Tyskland och England) tjänar liksom nederlagsstrategien i de stora ekonomiska striderna till att stärka bourgeoisin och försvaga proletariatets kamppositioner samt därmed till att förbereda sådana förutsättningar, som möjliggör för bourgeoisin att föra nya imperialistiska krig. Proletariatet måste ägna största uppmärksamhet åt de metoder, med vilka socialdemokratins ideologiskt förbereder kriget mot Sovjet-Unionen. Några av dessa metoder är: a) spridning av sådana lögner som "röd impe-

rialism och röd militarism", "likheten mellan fascism och bolsjevism" etc.; b) påståendet att proletariats diktatur är krigsorsaken eller en av krigsorsakerna; c) den hycklande hållningen: "vi är för understödet åt Sovjet, men vi är emot kommunisterna och Komintern; d) den under "vänster"-mask förda propagandan för defeatismen ifråga om Sovjetregeringen. Just sista året har vi haft några exempel på denna sista metod, speciellt från socialdemokraterna i Tyskland. Dessa metoder kunde inte mindre tydligt konstateras hos socialdemokratins bundsförvanter trotskisterna, t. ex. i deras fraser om "thermidorianism", "kulakisering" o. s. v.

De s. k. "vänster"-ledarna i socialdemokratiet, vilka av vår exekutivs åttonde plenum karaktäriserades som kommunismens farligaste fiender i arbetarrörelsen, har genom sin förrädiska politik sista året och sitt uppförande på Andra Internationalens Brüssel-kongress tillfullo bekräftat denna karaktäristik — det är just de som medelst "vänster"-fraser i kritiska situationer söker rädda såväl bourgeoisin som också de reformistiska ledarna på höger-sidan.

De anklagar Sovjetregimen och den kommunistiska världsrörelsen som fiender till den proletära enhetsfronten, som fiender till "världsfreden", som "reaktionens förbundna" för att på så vis vilseföra arbetarna, förvirra dem och så göra det lättare för bourgeoisin att genomföra sin krigspolitik.

§ 6. De sista årens tilldragelser har visat, att huvudfronten för alla imperialistiska makters politik allt öppnare riktas mot Sovjet-Unionen och den kinesiska revolutionen. Men med den tillspetsning som finns mellan de imperialistiska makterna själva är också, innan detta

krig bryter ut, en sammanstötning mellan två imperialistiska maktgrupper i kampen om världsväldet möjlig.

Om det första världskriget 1914—1918 omedelbart utlöste den segrande proletära revolutionen i det forna tsarriket, utvecklingen av frihetsrörelserna i kolonierna och upproren och de revolutionära massrörelserna av proletariatet i Europa, så kommer ett nytt krig att väcka mäktiga revolutionära rörelser, som också kommer att omfatta industriarbetarna i Amerika, breda massor av bönderna i agrarländerna och miljoner av de undertryckta och koloniala folken. Ur kapitalismens kris — vars skarpare uttryck kriget är — kan, *ännu innan* den öppna konflikten utbryter, redan revolutionära massrörelser uppstå. Kommunisterna måste samla massorna i dessa rörelser, liksom också i dagsstriderna, organisera och föra dem i syfte att på den revolutionära aktionens väg nå fram till proletariatets makterövring, bourgeoisins störtande och upprättandet av den proletära diktaturen.

Om det icke skulle lyckas kommunisterna i de europeiska länderna att skärpa dagskampen om genomförandet av arbetarnas mest trängande krav och förvandla den till den öppna kampen om makten och bourgeoisins störtande — och endast genom störtandet av bourgeoisin i *de viktigaste imperialistiska länderna* skulle det imperialistiska kriget kunna förhindras —, så kommer dock den ständiga förbindelsen av denna kamp med bekämpandet av den imperialistiska krigspolitikens att betydligt höja arbetarklassens aktivitet och betydligt försvåra för borgarklassen såväl förberedandet som genomförandet av kriget. Det är klart, att ett uppskov i de imperialistiska krigsåtgärderna genom proletariatets massaktioner skapar ett läge, som senare kommer att mycket underlätta detta krigs för-

vandling i inbördeskriget för störtandet av imperialisterna. I varje fall är den ökande vänsterorienteringen inom proletariatet och bland de övriga arbetande lagren samt den väldiga utvecklingen av den nationalrevolutionära rörelsen i de koloniala och halvkoloniala länderna en bred grundval för Kominterns växande inflytande och kommunisternas stegrade kamp mot världsbourgeoisins *hela* politik, som för både till ökad utsugning och undertryckning och till största tillspetsning av krigskonflikterna.

II. Proletariatets ställning till kriget.

§ 7. Kriget kan icke skiljas från kapitalismen. Kampen mot kriget kräver framför allt en klar insikt i detta krigs väsen, i dess orsaker. Mot det reaktionära rättfärdigandet av kriget som en oundviklig naturföreteelse och de icke mindre reaktionära utopierna om ett avskaffande av kriget medelst tomma fraser eller fördrag sätter det revolutionära proletariatet marxismen-leninismens överlägsna teori som den enda vetenskapliga grundvalen för en verklig kamp mot kriget.

Orsaken till kriget som en historisk företeelse har sin rot icke i människans "onda natur" eller i regeringarnas "dåliga politik" utan i samhällets splittring i klasser, i utsugare och utsugna. Kapitalismen — det är krigens orsak i den nyare historien. Dessa krig är icke undantag, de står icke i motsägelse till kampens och utsugningens system utan de är deras direkta följder.

Imperialismen, kapitalismens monopolistiska stadium, skärper alla kapitalismens motsägelser så starkt, att "fre-

den" bara blir en andhämtningspaus för nya krig. Jordytan och dess ekonomiska rikedomar (med undantag för den av proletariatet behärskade delen) är nästan fullständigt monopoliserade av ett litet antal stormakter. De olika ländernas ojämna ekonomiska och politiska utveckling skapar dock alltid på nytt nödvändigheten av en nyuppdelning av världen. Denna kan till sist inte ske på annat sätt än genom kriget mellan de avgörande imperialistiska länderna inbördes. Men samtidigt kan utsugningen av de hundrade miljonerna proletärer och kolonislavar upprätthållas endast genom blodiga undertryckningskrig.

Kriget är oskiljbart från kapitalismen. Därav följer, att ett "avskaffande" av kriget är möjligt endast genom kapitalismens avskaffande, d. v. s. genom den borgerliga utsugarklassens störtande, genom proletariatets diktatur, socialismens uppbyggande och klassernas förintande. Alla andra teorier och förslag, de må ta sig än så "realistiska" åtbörder, är ingenting annat än bedrägerier till fortsättandet av utsugningens och krigens system.

Därför avvisar leninismen alla pacifistiska teorier om "krigets avskaffande" och visar arbetarmassorna och alla utsugna den enda vägen som för till målet: kapitalismens störtande.

§ 8. Men kapitalismens störtande är omöjligt utan våld, utan proletariatets väpnade uppror och krig mot bourgeoisin. I den nuvarande epoken av de imperialistiska krigen och världsrevolutionen är, som Lenin har bevisat, revolutionära inbördeskrig mellan proletariatet och bourgeoisin, krig mellan den proletära diktaturen och de borgerliga staterna samt världskapitalismen, nationalrevolutionära krig av de undertryckta folken mot imperialismen oundvikliga. Därför kan proletariatet, just därför

att det kämpar för socialismen och för krigens förintande, ingalunda vara emot *alla* krig.

Varje krig är bara en fortsättning av vissa klassers politik "med andra medel". Proletariatet måste därför noggrant pröva varje givet krig ifråga om dess historiska och politiska klassbetydelse och särskilt värdesätta de härskande klassernas roll i alla i kriget deltagande länder från den internationella proletära revolutionens synpunkt. Den nuvarande epoken visar följande tre slag av krig: för det *första* krig mellan de imperialistiska staterna inbördes, för det *andra* krig av den imperialistiska kontrarevolutionen mot den proletära revolutionen resp. länder där socialismen uppbygges, för det *tredje* nationalrevolutionära krig särskilt av kolonialländerna mot imperialismen, i samband med imperialisternas undertryckningskrig mot dessa länder.

I *första* fallet, för vilket världskriget 1914—1918 är ett klassiskt exempel, för bägge sidorna ett reaktionärt imperialistiskt krig. I *andra* fallet, exempelvis interventionskriget mot Sovjet-Ryssland (1918—1921), gäller emellertid detta endast för imperialisterna; den proletära diktaturen däremot för i sådant fall ett revolutionärt krig för socialismen, i hela världsproletariatets intresse. I *tredje* fallet, t. ex. imperialismens krig mot kinesiska revolutionen, för likaledes endast den imperialistiska makten ett reaktionärt rovkrig: kriget från de undertryckta nationerna mot imperialismen är inte bara rättfärdigt utan revolutionärt, det är f. n. en del av den proletära världsrevolutionen.

På basis av en sådan marxistisk analys av krigen bestämmer proletariatet sin principiella ställning och taktik gentemot dessa krig. Proletariatet bekämpar dessa de im-

perialistiska staternas krig inbördes med programmet nederlag för den egna regeringen och det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget. Samma principiella ställning intar proletariatet i de imperialistiska länderna i fall av ett imperialisternas undertryckningskrig mot nationalrevolutionära rörelser, framför allt mot kolonialfolken, och i fall av imperialismens öppna kontrarevolutionära krig mot den proletära diktaturen. Men samtidigt understödjer och för proletariatet de nationalrevolutionära krigen och socialismens krig mot imperialismen och organiserar försvaret av den nationella revolutionen och den proletära diktaturens stater.

§ 9. Så länge proletariatet icke har upprättat sin diktatur, kräves för bestämmandet av dess taktik i det egna landets krig den noggranna, allsidiga prövningen av det konkreta läget, och det även i varje enskild fas av kriget. Nationella krig kan förvandla sig i imperialistiska.

Den noggranna prövningen av ett visst krigs karaktär kan icke ersättas med formella kännetecken, som t. ex. kännetecknet anfallskriget. I ett imperialistiskt krig som 1914 är detta kännetecken överhuvud meningslöst och tjänar bara till att bedra massorna. Men i imperialisternas krig mot revolutionära makter måste man uppfatta frågan om detta kännetecken icke i strategisk utan endast i historisk-politisk mening. Icke den som först angriper militärt för ett orättfärdigt krig, utan den som representerar reaktionen, kontrarevolutionen, utsugningen, imperialismen gentemot den nationella eller proletära revolutionen. Ett mönsterexempel på den förljugna användningen av argumentet om anfallskriget lämnade de franska socialdemokraterna, då de år 1925 understödde Frankrikes krig mot det upproriska Marocko, därför att detta

"först angripit". Liknande var de engelska Labour-imperialisternas hållning i Kina 1927 ("skydd för brittisk egendom och brittiska liv" etc.).

§ 10. Av proletariatets principiella ställning till ett visst krig beror också dess ställning till frågan om "fosterlandsförsvaret". Proletariatet har intet fosterland, så länge det icke har erövrat den politiska makten och frånryckt utsugarna produktionsmedlen. Uttrycket "fosterlandsförsvaret" är ingenting annat än ett slagord — och för det mesta ett småborgerligt slagord för att rättfärdiga ett krig. I de krig, som proletariatet självt resp. den proletära staten för mot imperialismen, har proletariatet sitt *socialistiska fosterland* att försvara. I de nationalrevolutionära krigen går proletariatet in för landets försvar mot imperialismen. Men i imperialistiska krig måste proletariatet på det skarpaste brännmärka "fosterlandsförsvaret" som försvar av utsugningen och förräderi mot socialismen.

A. Proletariatet bekämpar de imperialistiska krigen.

I. Kampen mot det imperialistiska kriget före dess utbrott.

§ 11. Kommunisternas kamp mot det imperialistiska kriget skiljer sig från grunden mot alla slags pacifisters "kamp mot kriget". Kommunisterna betraktar denna kamp icke såsom lösgjord från klasskampen utan såsom en del av proletariatets allmänna klasskamp för störtandet av bourgeoisin. De vet, att så länge bourgeoisin härskar är imperialistiska krig *oundvikliga*. Ur detta konstaterande av en objektiv utvecklingstendens kommer många att dra den slutsatsen, att en särskild kamp mot kriget

vore meningslös. Omvänt beskyller socialdemokraterna kommunisterna för att befordra de imperialistiska krigen för att därigenom påskynda revolutionens ankomst. Det förre är ett fel, det senare är en dum oförskämdhet. Ehuru kommunisterna är övertygade om det imperialistiska krigets oundviklighet, för de i arbetarmassornas och alla arbetandes intresse — av vilka ett sådant krig kommer att kräva de fruktansvärdaste offer — under upp- bjudande av alla krafter en hårdnackad kamp mot det imperialistiska kriget, för att med den proletära revolutionen förhindra det imperialistiska kriget. I denna kamp samlar de massorna kring sig för att, om de icke kan förhindra krigsutbrottet, förvandla detta krig i inbördeskriget till bourgeoisins störtande.

§ 12. Kommunisternas första plikt i kampen mot det imperialistiska kriget är att slita sönder den slöja, var- med bourgeoisin höljer förberedandet av kriget, och visa de breda massorna sakernas faktiska läge. Detta betyder framför allt den skarpaste politiska och propagandistiska kamp *mot pacifismen*.

Därvid måste kommunisterna noga ta hänsyn till alla pacifismens schatteringar, av vilka de viktigaste är:

a. Den officiella pacifismen, med vilken de kapitalis- tiska regeringarna maskerar sina manövrer mot varann och mot Sovjet-Unionen (Nationernas förbund, Locarno, avrustningskonferenser, krigets utdömande etc.).

b. Andra Internationalens pacifism (Hilferding, Paul Boncour, MacDonald), som endast är en gren av den of- ficiella regeringspacifismen men vars argument är kan- tade med socialistiska eller t. o. m. "marxistiska" fraser.

c. Den "radikala" eller "revolutionära" pacifismen hos många "vänster"-socialister, vilken erkänner krigsfaran

men möter den med bara meningslösa fraser. Dessa pacifister överdriver ofta verkningsmöjligheterna av de moderna vapnen för att bevisa antingen hur omöjligt det är att kriget kan vara länge eller förvandlas i inbördeskriget.

d. Den halvreligiösa pacifismen, som har sin grundval i kyrkorna.

Men i denna kamp mot pacifismen måste kommunisterna väl skilja mellan den krigsfientliga stämningen hos de breda arbetande folkmassorna, som är beredda att kämpa mot ett krig men ännu icke ser den enda riktiga revolutionära vägen och därför blir offer för pacifistiska bedragare, och dessa bedragare själva, representanterna för de olika pacifistiska riktningarna. Medan man ihärdigt måste upplysa massan om dess fel och dra med den i den revolutionära enhetsfronten i kampen mot kriget, kan mot dessa pacifistiska bedragare gälla endast obönhörlig kamp och hänsynslöst avslöjande.

e. En särskild roll spelar den s. k. "kooperativa pacifismen", vars grundval är Internationella Kooperativa Förbundet och Internationella Kooperativa Kvinnogillet i London. Hit hör också en rad borgerliga vänsterorganisationer som Internationella kvinnoligan för fred och frihet.

§ 13. Ju närmare och tydligare krigsfaran rycker an, desto farligare blir den s. k. "radikala" pacifismens riktning, som f. n. huvudsakligen representeras av vänstersocialdemokraterna i Tyskland, I. L. P. i England och socialdemokraterna i de små länderna (Holland, Norge o. s. v.), vilkas slagord och fraser ("aldrig mera krig", "bojkott mot kriget" etc., "svar på kriget med generalstrejk, militärstrejk" o. s. v.) utnyttjas av de reformistiska ledarna till att bedra folket. (Så t. ex. generalstrejksfra-

serna från Amsterdam-Internationalen). I sin instruktion för de ryska fackföreningarnas delegation till fredskonferensen i Haag i december 1922 lade Lenin med full rätt huvudvikten på kampen mot denna varietet av pacifismen. Det gäller också i detta nu i vidaste mått, ty t. o. m. inom de kommunistiska partierna har, ofta omedvetet, hos medlemmarnas massa ännu starka fördomar och avvikelser bibehållit sig. Därför är det nödvändigt:

a. Att bekämpa alla stortaliga fraser, som t. ex. "vi tillåter inte mera något krig" o. d. Hit hör också bekämpandet av propagandan "aldrig mera krig". Kommunisterna kan *icke* nöja sig med att teoretiskt "korrigera" denna paroll utan de måste föra en aktiv kamp *mot* denna agitation genom att avslöja dem som för den, brännmärka denna agitations uppgift som kuliss för krigsförberedelsen. Detsamma gäller ännu i många fall parollen "krig mot kriget", som brukas av socialdemokraterna som hycklande löfte för att lura massorna.

b. Att bekämpa de "radikala" pacifisternas förslag till krigets förhindrande. Kommunisterna kan inte nöja sig med att avslöja dessa människor som pratmakare, som inte gör något för att förverkliga sina radikala förslag (generalstrejk, militärstrejk), utan de måste avslöja dessa förslag själva, sådana de görs av pacifisterna, som oriktiga och barnsliga genom att för massorna påvisa de verkliga förhållandena, under vilka ett krig utbryter, och påvisa omöjligheten att begränsa kampen till vissa metoder och nödvändigheten att använda alla former av klasskampen.

e. Hänsynslöst bekämpande och offentlig kritik av *alla* lättsinniga yttranden i de kommunistiska partiernas egna leder. Detta gäller också nu speciellt ifråga om fel, i tid-

ningsartiklar och parlamentsanföranden. Det får under inga omständigheter tillåtas att sådana fel förbigås.

§ 14. Jämte kampen mot pacifismen och mot alla lättsinniga "revolutionära" fraser har kommunisterna i kampen mot det imperialistiska kriget en rad grundläggande agitatorisk-propagandistiska uppgifter. Dessa är:

a. Att i god tid vederlägga alla sofismer och slagord, med vilka bourgeoisin och socialdemokraterna rättfärdigar kriget. I första rummet står också i denna dag parollen "fosterlandsförsvaret". Kriget mot Kina 1927 har visat betydelsen av parollen "skydd för liv och egendom", "skydd för handeln", "för flaggan" etc. Under det sista imperialistiska kriget spelade hos ententen parollen "kamp mot den preussiska militarismen", hos centralmakterna "kamp mot tsarismen" den avgörande rollen då det gällde att mobilisera massorna för kriget. I ett kommande krig mellan Frankrike eller Jugoslavien och Italien kommer parollen "kamp mot den reaktionära fascismen" att spela samma roll. Bourgeoisin i dessa länder kommer att utnyttja folkmassornas antifascistiska stämning för att rättfärdiga sitt imperialistiska krig. Fascismen å andra sidan rättfärdigar sin imperialistiska krigspolitik med slagordet om "överbefolkningen" på halvön, naturnödvändigheten av expansion etc. De kommunistiska partierna har inte ägnat tillräcklig uppmärksamhet åt att avslöja dessa sofismer.

b. "Man måste helt konkret åter och återigen förklara för folk, hur förhållandena var under sista kriget och varför de inte kunde vara annorlunda.

Man måste särskilt förklara betydelsen av den omständigheten, att "fosterlandsförsvaret" ound-

vikligen blir en fråga, i vilken de arbetandes väldiga flertal oundvikligen kommer att avgöras till förmån för den egna bourgeoisin. —

Med ledning av erfarenheterna från sista kriget måste vi förklara, vilka mängder av frågor beträffande teorien och vardagslivet redan dagen efter krigsförklaringen kommer att dyka upp och berövar det överväldigande flertalet av de till krigstjänst inkallade varje möjlighet att vända sig till dessa frågor med ens någotsånär klart huvud och samvetsgrann fördomsfrihet. —

Man måste förklara för folk det verkliga sakläget, hur ogenomtränglig den hemlighet är, med vilken krigets uppkomst är omgiven, och hur hjälplös en vanlig arbetarorganisation, om den så kallar sig revolutionär, står inför ett verkligt uppstigande krig.”

(Lenin.)

Bolsjevikerna, som ägde en väl utbyggd illegal organisation, förmådde ensamma av alla partier fortsätta sitt revolutionära arbete även under kriget. Men inte heller de kunde hindra, att massorna övergick på det borgerliga ”fosterlandsförsvarets” sida, och ännu mindre kunde de förhindra kriget självt, ehuru den gången proletariatets klasskamp i Ryssland befann sig i mäktigt uppsving och Petersburgs gator veckorna före krigsutbrottet såg barrikader.

Endast en sådan första analys av de oerhörda svårigheterna i en verklig kamp mot kriget kan bilda grundvalen för ett klagörande av denna kamps taktiska frågor.

c. Nödvändigt är slutligen att ingående för arbetar-massorna analysera erfarenheterna från sista världskriget

(1914—1918), de dåvarande riktningarna i arbetarrörelsen, bolsjevikernas kamp mot kriget och deras huvudparoll: det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget.

§ 15. Denna agitatorisk-propagandistiska verksamhet måste förbindas på det intimaste med partiets dagliga revolutionära arbete bland massorna. Här ligger de avgörande uppgifterna i kampen mot det imperialistiska kriget före dess utbrott.

a. Arbetet i företagen och fackföreningarna måste framför allt koncentrera sig på de för mobiliseringen och krigsföringen avgörande industrierna: metallindustri, kemisk industri och transport. Av särskild betydelse är den riktiga användningen av den proletära enhetsfrontens taktik och det organisatoriska fasthållandet av dess resultat (grundandet av aktionskommittéer o. s. v.).

b. Med hänsyn till att bönderna i de flesta länder utgör arméns huvudmassa, måste man ägna särskild uppmärksamhet åt antikrigsarbetet bland bönderna. Detta arbete gynnas av de starka krigsfientliga stämningarna hos bönderna i de flesta länder. Bourgeoisin söker genom förmedling av storgodsägarna och storbönderna, genom veteranföreningar, press, fascism, pacifism, kyrka o. s. v. säkerställa sitt inflytande över landsbygden och göra bönderna krigsvilliga. Mot denna verksamhet måste kommunisterna ställa ett arbete för klasskampens skärpande på landsbygden. De måste föra en antikrigsagitation bland bönderna med påvisande av världskrigets följder och i förbindelse med småböndernas ekonomiska krav. De måste upplysa bondemassorna om proletariatets ställning till kriget, utföra fraktionsarbete i de reaktionära bondeförbunden, föranstalta antikrigskonferenser av småbönderna

och ta hänsyn till deras speciella intressen vid utförandet av arbetet i armén.

c. De nationalrevolutionära rörelserna på Balkan, i Polen, o. s. v. kan spela en stor roll i kampen mot den imperialistiska krigsfaran och för det imperialistiska krigets förvandling i ett inbördeskrig. Kampen mot den imperialistiska krigsfaran ska, i sådana länder intimt förbindas med kampen mot feodalismens kvarlevor och mot det nationella undertryckandet, i syfte att utveckla bonde-revolutionen och den nationella revolutionen.

Skapandet och utbygget av det revolutionära blocket mellan proletariatet, bönderna och de undertryckta nationerna mot kapitalismen och mot den imperialistiska krigsfaran är därför en utomordentligt viktig uppgift för de kommunistiska partierna.

d. En fråga av avgörande betydelse är arbetet bland ungdomen, framför allt arbetarungdomen. Alla kommunister — och inte bara ungdomsorganisationerna — måste ägna största energi åt bekämpandet av de borgerliga sportorganisationerna, de fascistiska förbunden, försvarsskolorna etc., medelst vilka bourgeoisin förbereder ungdomen för det imperialistiska kriget. En annan uppgift är bekämpandet av den borgerliga militära ungdomsutbildningen. Där denna är obligatorisk, uppfordrar kommunisterna de unga arbetarna att delta i den och organiserar i den arbetet för upplysning av arbetarungdomen och förstörande av dessa borgerliga militärorganisationer. Samma arbete måste utföras i de frivilliga borgerliga utbildningsorganisationerna. I det syftet utsänder Kommunistiska partiet och Kommunistiska ungdomsförbundet medlemmar i sådana organisationer men uppmanar dock icke arbetarungdomen att inträda i dem utan manar dem att

inträda i arbetarklassens försvarsorganisationer eller bilda sådana.

e. Med hänsyn till kvinnornas stora roll i industrin, särskilt i krigsfall, och deras inflytande på den manliga arbetarbefolkningen får arbetet bland industriarbeterskorna och arbetarkvinnorna, kampen mot deras imperialistiska påverkan från småborgerliga organisationer, deras organiserande i fackföreningarna för kampen mot det imperialistiska kriget särskild betydelse. Därvid måste man särskilt uppmärksamma planerna att militarisera kvinnorna och det allt mer energiskt bedrivna arbetet att komma åt kvinnan från bourgeoisins pacifistiska, kyrkliga och nationalistiska organisationer. Man måste göra rent hus med all försummelse av arbetet bland kvinnorna och med den uppfattningen, att det arbetet är bara de kvinnliga kommunisternas sak.

f. Den antimilitaristiska verksamheten, i bourgeoisins *borgerliga försvarsorganisationer*, där det proletära elementet är starkt representerat, måste utgöra en ofrånskiljbar del av partiets hela revolutionära massarbete och även omfatta hela arbetarklassen.

§ 16. För att kunna föra det revolutionära arbetet vidare också *efter* krigsutbrottet ansåg Lenin som "enda möjliga medlet" att *skapa en illegal organisation*. Men även i kampen mot kriget före krigsutbrottet behövs det en illegal organisation. I det praktiska genomförandet av denna viktiga uppgift i kampen mot kriget förekommer ännu i denna dag de största försummelser och mycket svåra oklarheter. I många kretsar hos många kommunistiska partier råder den direkt opportunistiska fördomen, att ledningen av antikrigsarbetet vore bara en uppgift för ungdomen eller en specialorganisation och att arbetet

inom armén inte vore ovillkorligen nödvändigt. Det är nödvändigt att beslutsamt bekämpa sådana uppfattningar och att redan nu börja arbetet i anda av Lenins direktiv. Därvid gäller det:

1. att utbygga partiets driftscellsorganisationer, som ill följd av företagarnas terror och polisregimen under vissa omständigheter måste övergå i full illegalitet, och att vidta alla åtgärder för att förbereda denna övergång;

2. att förbereda de ledande organen, förbindelseapparatens och partipressen så att man säkerställer dessas fungerande även under den strängaste illegalitet.

De kommunistiska partierna måste — utan att ett ögonblick avstå från att utnyttja de legala möjligheterna — redan nu ägna dessa uppgifter största uppmärksamhet och energi. Annars kommer den i krigsutbrottets ögonblick begynnande terrorn, vars förtecken redan nu visar sig i en rad länder, oundvikligen att förrinta partiorganisationerna och därmed den viktigaste förutsättningen för den revolutionära kampen mot kriget.

§ 17. De kommunistiska partierna måste f. n. underordna hela sitt arbete under den centrala uppgiften att förbereda, vinna och organisera massorna för kampen mot det imperialistiska kriget. Alla strider av proletariatet och övriga lager mot utsugningens och undertryckningens stärkande — i frågorna om lönerna, arbetstiden, skatterna, tullarna, bostads- och socialpolitiken, den politiska rättslösheten och förföljelsen, stärkningen av den fascistiska faran — måste utöver fyllandet av de i dessa strider omedelbart uppställda kraven vara inriktade på att korsa och förhindra den imperialistiska krigspolitiken. Alla viktiga frågor om utrikespolitiken, rustningarna, militärmanövrer, införandet av nya kampmedel etc. måste föras inför

de bredaste massornas forum och utnyttjas till organiserande av revolutionära massorganisationer. I denna kamp måste kommunistiska partiet utan att avgå från ett nyktert värdesättande av sin kraft djärvt och beslutsamt gå före massorna. Det måste övergå från demonstrationer till att organisera strejker mot den imperialistiska bourgeoisins krigspolitik och i det givna ögonblicket rulla upp för massorna frågan om generalstrejken.

2. Kampen under det imperialistiska kriget.

§ 18. Kommunisternas politiska program i ett imperialistiskt krig är samma program, som bolsjevikpartiet under Lenins ledning utarbetade och använde i sin heroiska kamp mot det första imperialistiska världskriget. Det består av följande huvudpunkter:

a. Avvisande av "fosterlandsförsvaret" i detta krig, arbetarnas och böndernas upplysande om dess reaktionära karaktär, skarpaste kamp mot alla riktningar i arbetarrörelsen som öppet eller hemligt rättfärdigar detta krig.

b. Defaitism, d. v. s. gynnande av den egna bourgeoisins nederlag i detta krig.

c. Verklig internationalism, d. v. s. icke "internationalistiska" fraser, icke heller formella "överenskommelser" utan revolutionärt defaistiskt arbete av proletariatet i varje krigförande land för störtandet av den egna bourgeoisin.

d. Förvandlingen av de imperialistiska staternas krig till proletariatets inbördeskrig mot bourgeoisin. För proletariatets diktatur, för socialismen genom revolutionära massaktioner i hemlandet bakom fronten samt förbrödning vid fronten.

e. En "demokratisk" eller "rättvis" fred i det imperialistiska kriget är omöjlig utan att bourgeoisin störtas och proletariatet griper makten i de viktigaste krigsförande staterna. Därför kan icke freden utan endast den proletära revolutionen vara den centrala parollen. Kommunisterna är förpliktade att föra en skarp kamp mot alla fredsfraser, vilka i ett visst ögonblick blir bourgeoisins viktigaste ideologiska vapen för att förhindra en förvandling av kriget i inbördeskriget.

Kommunisterna får icke inskränka sig till att förkunna och propagera ett sådant program utan de måste med användande av taktiken den proletära enhetsfronten underifrån vinna arbetarmassorna till kamp för detta program.

§ 19. "Det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget" betyder framför allt *revolutionära massaktioner*. Kommunisterna förkastar bestämt alla "kampmedel" mot kriget, som motsäger utvecklandet av de revolutionära massaktionerna. De avvisar därför de individuella aktioner, som icke är förbundna med de revolutionära massaktionerna eller tjänar deras utveckling, och bekämpar propagandan av recepten "mot kriget" sådana de förordas av småborgerliga element i arbetarrörelsen. Recept som t. ex. "vägran att bära vapen", "vägran att skjuta" o. s. v. är ännu i denna dag starkt spridda bland massorna; många arbetare tror sig allvarligt kunna uträtta något med dem. I själva verket är de vanvettiga och skadliga. Kommunisterna måste säga arbetarna, att kampen mot kriget icke är någon akt en gång för alla, att de revolutionära massaktionerna av arbetarna och de arbetande massorna bakom fronten och vid fronten för bourgeoisins störtande är enda riktiga kampmedlet, som alla

andra måste underordnas. Men under bekämpandet av de ovan nämnda, för massaktionerna skadliga recepten om individuella aktioner uppfostrar kommunisterna arbetarna till revolutionärt hjältemod i kampen mot det imperialistiska kriget.

§ 20. Från samma synpunkt — det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget — tar kommunisterna itu med frågan om *generalstrejken mot kriget*. De kan ställa frågan om kampen mot kriget icke *endast* som fråga om "generalstrejken". Lenin bekämpade redan 1907 Hervés ställning, då han förkastade parollen om generalstrejken som "allena saliggörande medel" utan hänsyn till den konkreta situationen och utan samband med proletarietets allmänna klasskamp. 1922 gav han på grundval av världskrigets erfarenheter denna sin ståndpunkt en ännu pregnantare form. Hans ord i instruktionen för delegationen till fredskongressen i Haag förblir också ännu i denna dag i full kraft:

"Det är omöjligt att 'svara' på ett krig med en generalstrejk, alldeles som det är omöjligt att svara på ett krig med en 'revolution' i ordets enkla och bokstavliga mening."

Men när kommunisterna avvisar parollen om att "svara med generalstrejk" och varnar arbetarna för sådana illusioner, som skadar den verkliga kampen mot kriget, avstår de ingalunda från generalstrejksvapnet i kampen mot kriget och tillbakavisar skarpt sådana slutsatser som opportunistiska avvikelser. Vid sidan av andra revolutionära massaktioner (demonstrationer, strejker i rustningsföretagen, trafikstrejker o. s. v.) är generalstrejken som masstrejkrörelsens högsta form ett bland de viktigaste

vapnen och som övergång till det väpnade upproret ett stadium i det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget. Men denna förvandling beror icke *endast* av partiets vilja utan förutsätter en revolutionär situation, proletariatets förmåga till massaktioner o. s. v., vilka förutsättningar i allmänhet icke inträder vid krigsutbrottet utan först under krigets gång. Även under kriget faller inte en generalstrejk ned från himlen utan blir resultatet av en stigande våg av revolutionära massaktioner (demonstrationer, partiella strejker o. s. v.) och en hårdnackad, offerrik förberedelse från kommunisternas sida. En generalstrejk under kriget kommer utan tvivel att snabba föra till revolutionära händelser än under freden, men den är ingalunda lättare att förbereda och organisera. Tvärtom: bourgeoisin kommer att vidta sina motåtgärder och att svara på strejker med att mobilisera de medverkande arbetarna eller militarisera företagen. Kommunisterna kan därför inte heller under kriget begränsa sig till en abstrakt generalstrejksparoll utan de måste som tidigare utföra revolutionärt småarbete i företagen, och fackföreningarna, förfäkta arbetarnas ekonomiska krav, organisera de revolutionära driftsråden, erövra de undre fackliga organen, avlägsna de socialpatriotiska elementen ur organisationen, när grundvalen är erövrad, välja nya ledningar bredvid och mot de reformistiska, organisera, leda och utvidga partiella strejker o. s. v. Generalstrejken får icke vara något abstrakt slagord, den kan fastmera bara vara målet och resultatet av hela detta praktiska arbete.

I detta fall måste det revolutionära proletariatet förbereda sig på, att det, när generalstrejken är förverkligad,

sätter fast kurs på att när de riktiga förutsättningarna är inne förvandla den i det väpnade upproret.

§ 21. Från samma synpunkt av det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget tar kommunisterna ställning till parollen om *krigstjänstvägran* (bojkott av kriget), som en del "radikala" pacifister och vänstersocialdemokrater representerar. Kommunisterna bekämpar denna paroll.

a. Tanken att kunna omöjliggöra ett imperialistiskt krig genom uppmaning till de militärtjänstskyldiga att icke följa mobiliseringsordern är lika illusorisk som tanken att "svara med generalstrejk". Propagandan för detta recept *försvagar* den enda allvarliga revolutionära kampen mot kriget.

b. Om en sådan "massbojkott" delvis lyckades, så bleve dess resultat att just de mest beslutsamma och klassmedvetna arbetarna *icke befunne sig i armén*. Ett systematiskt revolutionärt arbete i armén, en av de mest avgörande uppgifterna i kampen mot kriget, vore omöjligt.

Därför har Lenin alldeles rätt, när han 1922 på grundval av världskrigets erfarenheter skrev:

"Bojkotten av kriget är en dum fras. Kommunisterna måste rycka in i varje reaktionärt krig."

Lenins direktiv för kommunisternas ställning till bojkotten (militärtjänstvägran) som medel i kampen mot kriget betyder dock icke, att kommunisterna bland arbetarmassorna bör agitera för inträdet i den borgerliga armén. Det betyder, att kommunisterna måste med all beslutsamhet kämpa mot den skadliga och illusionsväckande bojkottparollen för det revolutionära arbetet och organi-

serandet i den borgerliga armén, för proletariats beväpnande, för det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget.

Därför måste de kommunistiska partierna, när frågan uppkommer om inträdet i den borgerliga armén eller militärtjänstvägran (bojkotten), i allmänhet råda arbetarna och de fattiga bönderna att avvisa parollen om militärtjänstvägran, lära sig vapenhantverket, i armén utföra revolutionärt arbete och i det givna ögonblicket vända vapnen mot bourgeoisin.

I fall, då i krigsutbrottets ögonblick allvarliga massrörelser för militärtjänstvägran uppstår, är det nödvändigt att kommunisterna går in i dessa rörelser, ger dem en revolutionär karaktär, uppställer konkreta krav och aktionsparoller i riktning av de revolutionära massaktionerna mot det imperialistiska kriget och ur rörelsen hämtar ut det mesta möjliga för massornas revolutionering. Men även i sådana fall har de kommunistiska partierna att bekämpa bojkottideologien och den pacifistiska bojkottparollen. De måste fullt öppet tala om det otillräckliga i kampmedlet militärtjänstvägran, göra klart för massorna att enda riktiga metoden i kampen mot det imperialistiska kriget består i att förvandla det till inbördeskriget och att detta är omöjligt utan revolutionärt arbete i den borgerliga armén. Denna nödvändighet måste energiskt propageras.

Om det allmänna läget tillåter det, måste kommunisterna utnyttja sådana massrörelser till att bilda partisantrupper och till omedelbart utvecklande av inbördeskriget. Detta gäller särskilt för länder med starka nationalrevolutionära rörelser. Här kommer kommunisterna vid krigs-

utbrottet (särskilt i fall av ett krig mot Sovjet-Unionen) eller under kriget, när situationen är gynnsam, att kunna utsända parollen om det nationalrevolutionära upproret mot imperialisterna och det omedelbara bildandet av partisansertrupper.

§ 22. I länder med frivillig rekrytering kommer regeringen vid krigsutbrottet att utveckla en bred kampanj för inträdet i armén och att så snart det blir nödvändigt införa den allmänna värnplikten. Kommunistiska partiets kamp riktar sig också i detta fall mot det imperialistiska kriget självt och på dess förvandling i inbördeskriget. Men inom ramen av denna kamp måste kommunisterna uppträda mot bourgeoisins värvning för det frivilliga inträdet i armén och mot införandet av allmänna värnplikten. Därvid får på inga villkor den illusionen väckas, att kriget kan förhindras eller omöjliggöras genom att man icke inträder i armén eller genom kampen mot införandet av allmänna värnplikten och att därigenom det revolutionära arbetet i armén skulle bli överflödigt. Man måste göra klart för massorna, att denna kamp bara har en underordnad betydelse i kampen mot det imperialistiska kriget. Det revolutionära arbetet i armén måste organiseras och öppet propageras.

§. 23. Av stor betydelse för det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget är det revolutionära arbetet vid fronten. Därvid får kommunisterna icke inskränka sig till enbart propaganda utan de måste — i enlighet med det konkreta läget — utge bestämda aktionsparoller.

a. I förbindelse med soldaternas ekonomiska krav och besvär är det nödvändigt att använda medlet tjänstevägran eller det kollektiva tjänstesabotaget resp. vissa former av strejk från soldaternas och matrosernas sida.

b. Den viktigaste aktionsparollen vid fronten är förbrödrings-parollen. Dess mål är att sammansluta arbetar- och bondsoldaterna om bägge sidorna mot deras officerare. Världskrigets erfarenheter har bevisat, att en massförbrödring oundvikligt för till arméernas klassmässiga sönderfallande och därmed till den väpnade kampen mellan soldater och officerare. Kommunisterna i armén är skyldiga att organisera förbrödringen och ge den en klar politisk färgning, framför allt vad det gäller frågan om freden och organiserandet av de revolutionära krafterna i armén.

§ 24. Det imperialistiska kriget 1914—1918 förvandlade sig i en rad länder i Ost- och Mellan-Europa i inbördeskriget, och detta gav i Ryssland seger åt proletariatet. Novemberrevolutionens lärdomar är av avgörande betydelse för proletariatets ställning. De visar: 1) att i sina imperialistiska krig måste bourgeoisin själv ge arbetarna vapen i hand men i kritiska krigslägen, vid nederlag o. s. v., förlorar den väldet över masshären; 2) att den enda konsekventa kampen mot detta krig består i soldatmassornas revolutionering, d. v. s. i förberedandet av inbördeskriget; 3) att inbördeskriget ovillkorligen kräver en grundlig förberedelse av proletariatet och dess parti.

De följande årens inbördeskrig, i Tyskland 1920 och 1923, i Belgien 1923, i Estland 1924, i Wien i juli 1917, bevisar emellertid, att proletariatets inbördeskrig icke *blott* framgår ur bourgeoisins imperialistiska krig utan också ur den förefintliga kapitalismens "reguliära" förutsättningar, vilka på det högsta skärper klasskampen och snabbt kan föra till omedelbart revolutionära situationer. De proletära upproren i Shanghaj i mars 1927 och i Kanton i december har viktiga lärdomar för proletariatet, spe-

ciellt för de undertryckta koloniernas och halvkoloniernas folk; Shanghaj visar bruket av det proletära upproret som vapen i ett nationellt krig mot imperialismen och dess lakejer.

Dessa erfarenheter gör det till en plikt för kommunisterna att framför allt i förbindelse med kampen mot de imperialistiska kontrarevolutionära krigen öppet inför massorna framställa det proletära inbördeskrigets frågor, debattera de nämnda upprorens lärdomar och tillägna sig dem.

§ 25. Dessa lärdomar är:

a. Vad upprorets *förutsättningar* beträffar är det nödvändigt att det finns en revolutionär situation, d. v. s. en kris inom den härskande klassen, t. ex. till följd av militära nederlag, en *ovanlig* stegring av eländet och massornas undertryckande såväl som av deras aktivitet och förmåga att slå ned regeringen i revolutionära massaktioner. Nödvändig är förefintligheten av ett prövat kommunistiskt parti och dess inflytande på proletariatets avgörande massor.

b. Vad upprorets *förberedande* beträffar:

Upproret får icke endast stödja sig på det ledande partiet, det måste också stödja sig på arbetarklassens breda massor. Av avgörande betydelse är förarbetet i de proletära massorganisationerna, framför allt fackföreningarna, deras aktiva deltagande, skapandet av speciella, i massorna förankrade organ för upproret. Frågorna om upproret måste ställas öppet inför massorna.

Upproret måste stödja sig på hela det arbetande folkets revolutionära plan, framför allt på halvproletärerna och de fattiga bönderna.

Nödvändigt är ett grundligt förstörelsearbete bland bourgeoisins trupper, vilket arbete i ögonblicket för upproret övergår i kampen *om* armén.

Såväl som upprorets organiserande som också den militära utbildningen måste inta en framstående plats i arbetet bland de proletära massorna och även i kolonierna och halvkolonierna.

Valet av tidpunkt för upproret sammanhänger med mögnandet av dessa objektiva och subjektiva förutsättningar, det kan träffas riktigt endast genom intimaste förbindelse mellan partiet och det revolutionära proletariats massor.

c. Vad upprorets *genomförande* beträffar måste den regeln gälla, att det inte får drivas någon lek med upproret: en gång begynt måste upproret med alla krafter föras offensivt till slut tills motståndaren är förintad. Vacklan och obeslutsamhet är döden för varje väpnad resning; huvudstyrkorna måste sättas in mot motståndarens huvudstyrkor; man måste eftersträva, att i det avgörande ögonblicket och på den avgörande platsen övervikten är på proletariats sida: upprorshärdens ofördröjliga utvidgande till största möjliga område. Upproret är en konst men det är inget rent militärt utan i främsta rummet ett politiskt problem. Det kan ledas endast av det revolutionära partiet självt. I upprorsögonblicket måste partiet underordna hela sin verksamhet under den militära kampens nödvändigheter.

B. Proletariatet försvarar Sovjet-Unionen mot imperialismen.

§ 26. Ett imperialistiskt krig mot Sovjet-Unionen är ett öppet kontrarevolutionärt klasskrig av bourgeoisin

mot proletariatet. Dess huvudsyfte är att slå ned den proletära diktaturen och upprätta den vitgardistiska terrorregimen mot arbetarklassen och de arbetande i alla land. Grundvalen för proletariatets taktik i de kapitalistiska länderna i kampen mot detta krig utgör det bolsjevistiska kampprogrammet mot det imperialistiska kriget: detta krigs förvandling i inbördeskriget. Dock måste kampens metoder och uppgifter såväl före som efter kriget anpassas efter de konkreta omständigheterna för dess förberedande liksom för dess öppna klasskaraktär. Taktiken får några viktiga ändringar med hänsyn till, att "fienden" icke är en imperialistisk makt utan den proletära diktaturen.

§ 27. När det gäller att konkretisera den propagandistiska kampen mot det imperialistiska kriget på förberedandet av kriget mot sovjet-Unionen uppstår särskilt följande uppgifter:

a. *Pacifismen* blir från bara en täckmantel för krigsförberedelserna deras viktigaste redskap. Därför är det nödvändigt att stärka kampen mot pacifismen och dess specifika paroller: mot Nationernas förbund, som kommer att föra det kommande kriget mot Sovjet-Unionen i "kulturens" och "fredens" namn; mot den "realistiska pacifismen", som i Sovjet-Unionen, i de proletära och koloniala revolutionerna ser ett hot mot freden; den "radikala pacifismen", som under masken av kampen "mot varje krig" vill diskreditera idén om försvaret för Sovjetmakten.

b. *Socialdemokratin* övergår till att aktivt-kontrarevolutionärt förbereda kriget mot Sovjetmakten. Därför är det nödvändigt att skärpa kampen mot de socialdemokratiska ledarna såväl av höger- som av "vänster"-färg och

mot deras trotskistiska och anarkosyndikalistiska medlöpare. Framför allt bör inför massorna avslöjas och diskrediteras de olika paroller, med vilka dessa element kommer att försöka rättfärdiga kriget mot Sovjet-Unionen, sådana paroller som: "kamp för demokratin, mot diktaturen", Sovjetmaktens "urartning", "kulakisering", "thermidor" etc., sagorna om "den röda imperialismen", parollen om "neutralitet i fall av krig" o. s. v.

§ 28. Den internationella arbetarklassen och de breda massorna av de arbetande ser i Sovjet-Unionen sin försvarare och hyser därför allt större sympatier för den. Tar man härvid i betraktande, att ett krig av imperialisterna mot Sovjet-Unionen av de breda arbetarmassorna fortare än år 1914 kommer att uppfattas som öppet klasskrig, att de arbetande massorna nu har erfarenheten av det första imperialistiska världskriget bakom sig och att proletariats avantgarde äger sin fasta revolutionära organisation, Kommunistiska Internationalen, så kan man konstatera, att f. n. möjligheterna för kampen mot kriget har vuxit och att förutsättningarna för användandet av en djärvare taktik är givna.

a. Möjligheterna att förhindra kriget före dess utbrott genom att stegra klasskampen till revolutionära massaktioner mot regeringen är i fall av ett krig mot Sovjet-Unionen mycket större än 1914. Ett mönsterexempel på en sådan revolutionär aktion gav de engelska arbetarna år 1920, då de genom att skapa aktionskommittéer tvang regeringen att avstå från en krigsförklaring mot Sovjetryssland.

b. Förutsättningarna för, att proletariatet i de kapitalistiska länderna förvandlar det imperialistiska kriget mot Sovjet-Unionen i inbördeskriget mot den egna bourgeoi-

sin, kommer att skapas fortare än i ett vanligt imperialistiskt krig.

c. Ehuru kommunisterna också i fall av ett krig mot Sovjet-Unionen avvisar frasen om att "svara med generalstrejk" och inte gör sig några dylika illusioner, måste de dock ta i betraktande de ökade möjligheterna, att före krigsutbrottet, under mobiliseringen, liksom också under kriget använda masstrejkens och generalstrejkens vapen.

d. I fall av krig mot Sovjet-Unionen måste kommunisterna i de undertryckta nationerna liksom också de i de imperialistiska staterna sätta in alla krafter för att hos de nationella minoriteterna i Europa och i de koloniala och halvkoloniala länderna organisera uppror resp. nationella befrielsekrig mot Sovjetmaktens imperialistiska fiender.

§ 29. Med hänsyn till, att det imperialistiska kriget kommer att riktas mot Sovjet-Unionen, det internationella proletariats fosterland, inträder beträffande taktiken i ett "rent" imperialistiskt krig följande ändringar:

a. Proletariatet i det imperialistiska landet måste inte bara kämpa för den egna regeringens nederlag i detta krig utan aktivt för Sovjetmaktens seger.

b. Därför bestämmes dess taktik i valet av olika kampmedel inte bara av klasskampens intressen i det egna landet utan också av krigets intressen vid fronten, kriget som är ett bourgeoisins klasskrig mot den proletära staten.

c. Röda armén är icke "fiendens" armé utan det internationella proletariats armé. Proletariatet i det kapitalistiska länderna kommer i ett krig mot Sovjet-Unionen icke att låta bourgeoisins hets om landsförräderi hindra

sig att understödja denna armé och gagna den i kampen mot den egna bourgeoisin.

§ 30. Om "fosterlandsförsvaret" i imperialistiska länder är otillåtligt, så är det i den proletära diktaturens stat ovillkorlig revolutionär plikt; Sovjet-Unionens väpnade proletariat, med stöd av de fattiga bönderna, är här den som bär upp detta försvar. Novemberrevolutionens seger har givit arbetarna i hela världen ett socialistiskt fosterland: Sovjet-Unionen. Försvaret av Sovjet-Unionen mot den internationella bourgeoisin är det internationella proletariats klassintresse och hedersplikt. Sovjetmakten har åren 1919—1921 besegrat interventionsarméerna från 14 stater, däribland de mäktigaste imperialistiska ländernas, därför att det internationella proletariatet genom att organisera revolutionära massaktioner kämpade för Sovjet-Unionens proletära diktatur. Ett nytt överfall av imperialismen på Sovjet-Unionen kommer att bevisa, att denna proletariats internationella solidaritet är ett faktum, trots socialdemokratins kontrarevolutionära ansträngningar.

Det internationella proletariats bundsförvanter i försvaret av Sovjet-Unionen är: 1) byarmodet och massorna av de medelstora bönderna i Sovjet-Unionen; 2) den nationalrevolutionära frihetsrörelsen i de koloniala och halv-koloniala länderna.

§ 31. Sovjet-Unionens internationella politik, som motsvarar det i Sovjet-Unionen härskande proletariats och det internationella proletariats intressen, på det intimaste sammansluter alla nyss nämnda bundsförvanter och den proletära diktaturen och erbjuder den bästa grundval för utnyttjandet av motsatserna mellan de kapitalistiska staterna — är *fredens* politik. Dess mål är att stå på vakt för den internationella revolutionen och skydda uppbygget

av socialismen, vars bestånd och tillväxt revolutionen för ut i världen. Denna politik består i att till det yttersta skjuta undan den krigiska sammanstötningen med imperialismen. På området för de kapitalistiska staternas relationer sins emellan och till kolonierna betyder denna politik kampen mot de imperialistiska krigen och de koloniala rovtågen samt mot pacifismen som beslöjar dem.

Den proletära statens fredspolitik betyder ingalunda en Sovjetmaktens försoning med kapitalismen, så som socialdemokraterna och deras trotskistiska anhang fräckt ljuger för att diskreditera Sovjetmakten hos det internationella proletariatet. Den är den proletära diktaturens leninistiska politik. Den är bara en annan — och under nuvarande förhållanden fördelaktigare — form för kampen mot kapitalismen, vilken konsekvent fullföljes av Sovjetregeringen sedan novemberrevolutionen.

§ 32. Sovjet-Unionens proletariat gör sig ingen illusion om möjligheten av en varaktig fred med imperialisterna. Det vet, att imperialisternas angrepp mot Sovjetmakten är oundvikligt, att under den proletära världsrevolutionens process krig mellan proletära och borgerliga stater, krig för världens befrielse från kapitalismen är *oundvikliga och nödvändiga*. Därför är det dess främsta plikt att som kämpe för socialismen vidta alla möjliga politiska, ekonomiska och militära förberedelser för krigsfall, att stärka Röda armén, detta proletariatets mäktiga vapen, att utbilda de arbetandes stora massor militärt. I de imperialistiska staternas politik finns en skriande motsägelse mellan de ohyggliga rustningarna och de salvelsefulla fredsfraserna. I Sovjetstaten finns *ingen* sådan motsägelse mellan förberedelsen på det revolutionära kriget och den konsekventa fredspolitik.

C. Proletariatet understödjer och leder de undertryckta folkens nationalrevolutionära krig mot imperialismen.

§ 33. De nationalrevolutionära krigen av de undertryckta folken i kolonierna och halvkolonierna, som Lenin redan 1916 förutsade, har under de sista åren förvandlat sig från en teoretisk förutsägelse till ett världshistoriskt faktum. Exempel på sådana krig är: kriget i Marocko mot den franska och spanska imperialismen, upproren i Syrien, krigen i Mexiko och Nicaragua mot den amerikanska imperialismen, det revolutionära Kantons strider mot Honkong år 1925 och slutligen nordfälttåget i Kina 1926—27. De nationalrevolutionära krigen kommer att spela en viktig roll under världsrevolutionens nuvarande epok. Proletariatet måste därför ägna största uppmärksamhet åt erfarenheterna och lärdomarna från dessa krig, speciellt kinesiska nordfälttåget 1926—27.

Med fullt skäl understödde kinesiska proletariatet under nordfälttåget Sydkinas krig mot Nordkinas militarister och de bakom dem stående imperialisterna, ehuru bourgeoisin hade den ledande rollen i detta fälttåg. Det önskade icke och befordrade icke den egna regeringens nederlag, så som det är proletariatets plikt i ett imperialistiskt krig, utan gick med rätta in mot den dröjande bourgeoisin och dess slutliga förräderi för en revolutionär krigföring och kämpade för proletariatets hegemoni i detta krig. Denna allmänna linje, som Komintern föreslog de kinesiska kommunisterna, svarade till den ställning som Marx och Engels hade intagit till förra århundradets nationella krig, den svarade till Lenins lära.

§ 34. Men därvid begick Kinas kommunistiska parti

en rad svåra fel, ur vilka kommunisterna i alla undertryckta nationer kan dra viktiga lärdomar. I detta krig bestod kinesiska kommunistpartiets plikt i att allsidigt utnyttja den då förefintliga revolutionära situationen till att skapa en egen proletär klassarmé, till att utvidga arbetarnas och böndernas militära organisation och utbildning för att för proletariatet underlätta kampen och ledningen i revolutionen. Men trots att de objektiva förutsättningarna under nordfälttåget var gynnsamma för kommunistiska partiet, visade det sig i praktiken odugligt att utnyttja Kuomintangs militära och politiska apparat till att bedriva sitt arbete i armén och försökte icke skapa egna väpnade styrkor. Kommunistiska partiet använde hela sin uppmärksamhet på att manövrera bland Kuomintangs officerare och ställde icke propagandan bland soldaternas massor, deras organisering såväl som massindragandet av arbetare och bönder i armén för att förändra dennas egen karaktär — ställde icke detta i mittpunkten av sitt arbete. Det insåg icke den revolutionära betydelsen av beväpnningen av arbetar- och bondemassorna såväl som av arbetarnas och böndernas militära utbildning och ägnade icke tillräcklig uppmärksamhet åt förberedandet och ledningen av böndernas partisankrig.

§ 35. Vid understödjandet av ett nationalrevolutionärt krig måste proletariatets taktik vara mycket olika och kan bestämmas endast på grundval av den konkreta analysen av det speciella nationalrevolutionära kriget, de särskilda klassernas roll i detta o. s. v. Så var Marx' taktik år 1848, då han uppställde parollen krig mot tsarismen, en annan än år 1870, i Tysklands krig mot Napoleon III. Med fullt skäl slöt de kinesiska kommunisterna under nordfälttåget tillfälligt förbund med den demokratiska

bourgeoisin och gick samman med den så länge den verkligen kämpade mot imperialismen och så långt kommunisterna hade möjligheter att driva sin avslöjningsagitation inom det nationalrevolutionära lägret. Däremot måste de tyska kommunisternas taktik år 1923, när frågan om det nationella försvaret mot den franska imperialismens invasion stod på dagordningen, vara en annan. Här måste kommunisterna förbinda landets försvar med kampen för störtandet av den tyska bourgeoisin, som var oduglig till en revolutionär roll. På samma sätt har de kinesiska kommunisterna f. n. att ställa frågan om det nationella kriget i kampen mot den japanska interventionen. De kommer att förbinda landets revolutionära försvar med kampen för störtandet av Tsjangkaisjek och Kuomintangbourgeoisin, för upprättandet av arbetarnas och böndernas revolutionärt-demokratiska diktatur.

Det måste emellertid framhållas, att dessa nationella krig, där proletariatet i kampen mot imperialismen en tid kan gå samman med den demokratiska bourgeoisin, blir sällsyntare, därför att även de undertryckta folkens bourgeoisin av fruktan för arbetar- och bonderevolutionen blir reaktionär och mutas av imperialismen. Allt klarare kommer på dagordningen en ny typ av nationella krig, där endast proletariatet kan spela den ledande rollen. Detta gäller också de latinamerikanska ländernas nationella krig mot Förenta staternas imperialism. Tendensen att nationella krig och uppror förvandlas i proletära eller av proletariatet demokratiskt ledda revolutioner, en tendens som Lenin påvisade redan 1916, har utomordentligt stärkts.

§ 36. Frågan om det nationalrevolutionära kriget kommer med förefintligheten av talrika undertryckta nationa-

liteter och minoriteter i en rad stater i Versailles-Europa att spela en roll även i *Europa*, framför allt vid förvandlingen av ett imperialistiskt krig i inbördeskriget. Icke blott i Polen och Rumänien, som i sina gränsområden med brutalt våld undertrycker en till sitt Sovjet-fosterland tillbakalängande vitryska, ukrainska och bessarabiska befolkning, utan också i Italien, Frankrike, Spanien, Belgien, Storbritannien (Irland) måste de kommunistiska partierna understödja de undertryckta nationernas och nationella minoriteternas frihetsrörelse, leda deras revolutionära kamp mot imperialismen och utan förbehåll gå in för deras självbestämmanderätt, inklusive lösslitningen. I konsekvent genomförande av denna politik måste kommunisterna, till det ögonblick, då ett imperialistiskt och antisovjetiskt krig bryter ut, förbereda sig själva och massan av de undertryckta nationalisterna till att organisera nationalrevolutionära uppror eller krig mot den imperialistiska bourgeoisin.

§ 37. Ur Marx' och Lenins läror samt erfarenheterna från sista årens nationella krig följer följande regler för proletariats taktik i de nationella befrielsekrigen:

a. Understöddet av krigen från proletariats sida och — i vissa fall — ett sammangående för en tid med bourgeoisin får i intet fall betyda, att man avstår från klasskampen. Även i de fall, där bourgeoisin för en tid går samman med proletariatet i kampen mot imperialismen, förblir den proletariats fiende och strävar att utnyttja proletariatet för bourgeoisins egna intressen.

b. Därför får proletariatet i intet fall helt enkelt överta bourgeoisins politik och paroller utan måste ovillkorligen uppträda självständigt, med ett eget politiskt program, egna paroller och egna revolutionära organisatio-

ner (parti, fackföreningar, arbetarmilis, proletära truppavdelningar). Kommunisterna måste bereda massorna på bourgeoisins oundvikliga förräderi, vidta de mest vittgående åtgärder för att säkerställa de proletära positionerna, i möjligaste mån försvåra bourgeoisins kamp för dess egna klassyften och förbereda dess störtande.

c. I nationella krig, där bourgeoisin resp. den borgerliga regeringen spelar en kontrarevolutionär roll (som i de kinesiska arbetarnas och böndernas nuvarande kamp mot imperialisternas uppdelning av Kina), måste kommunisterna under det revolutionära landsförsvarets paroll arbeta på den borgerliga regeringens störtande.

§ 38. På liknande sätt har man att ställa frågan om det nationella kriget för länder med *utvecklad* klassuppdelning, exempelvis hos marockanerna, druserna och syrierna, araberna o. s. v. Här spelar de patriarkaliska och feodala äldste och furstarna en roll liknande bourgeoisins i de mera utvecklade kolonialländerna. Ett tillfälligt sammangångande med dem i den revolutionära kampen mot imperialismen är tillåtlig. Men samtidigt finns alltid faran, att de köps av imperialisterna eller underordnas frihetskampen under sina kastintressen. Dessa folks nationella krig måste därför förbindas med en kamp mot feodalismen eller den feodala officerskåren, för feodalismens avskaffande.

§ 39. Det *internationella* proletariatets uppgifter ifråga om de undertryckta folkens befrielsekrig och imperialismens undertryckningsexpeditioner mot nationalrevolutionära rörelser och revolutioner är — med vissa konkreta skillnader — samma som vid imperialismens krig mot Sovjetmakten: a) kamp mot undertryckningskriget genom skärpning av klasskampen med perspektivet att för-

vandla, detta krig i inbördeskriget mot den imperialistiska bourgeoisin; b) hänsynslöst bruk av den defaitiska taktiken gentemot det imperialistiska landet och dess arméer, kamp för det undertryckta landets seger och understöd åt dess arméer; c) gynnande av förbrödningen mellan soldaterna i de imperialistiska arméerna och soldaterna i koloniernas revolutionära arméer samt av den kollektiva övergången av trupper till de nationalrevolutionära arméerna; d) kamp framför allt genom revolutionära massaktioner mot imperialisternas avsändande av krigsfartyg och ammunitionstransporter, mot militärtjänsttidens förlängning för kolonialkriget, mot krigsbudgetens höjande, mot beviljandet av lån från imperialisternas sida till de kontrarevolutionära regeringarna och militaristerna i kolonierna, kamp mot imperialisternas militära förberedelser i koncessionsområdena, på järnvägarna och på de inre floderna i kolonierna; e) kamp mot det imperialistiska slaktandet i kolonierna och mot alla åtgärder som imperialisterna tillgriper för att understödja de inhemska kontrarevolutionära regeringarna vid deras slakt på massorna.

§ 40. Vad beträffar den nu pågående kampen mot interventionen i Kina så skiljer den sig taktiskt från kampen mot interventionen på den tiden, då ännu en del av kinesiska bourgeoisin och Koumintang spelade en revolutionär roll. De nuvarande inre krigen mellan de imperialistiska makterna och mellan de olika inhemska militär-makthavarna är ett uttryck för konflikterna vid Kinas uppdelning. Alla stridande partier, som representerar bourgeoisins och godsägarnas olika fraktioner, är kontrarevolutionära. I detta nu måste det internationella proletariatet förbinda sin aktiva kamp för de kinesiska

arbetarna och bönderna med ett avslöjande av alla borgerliga kinesiska, regeringars och militära makthavares kontrarevolutionära roll som redskap åt imperialisterna. Understödet mot imperialismen gäller *endast* de kinesiska arbetarnas och böndernas revolution. Parollen om övergången kan icke brukas f. n. ifråga om de borgerliga kinesiska arméerna.

Trots dessa ändringar i taktiken får kampen mot interventionen som sådan *på inga villkor* vara svagare än förut. Konsekvensen om kampens avmattning, som faktiskt dragits av de flesta kommunistiska partier, är ett svårt fel.

III. Proletariatets ställning till armén.

§ 41. Ett av huvudfelen hos de flesta kommunistiska partier är, att de uppställer krigsfrågan abstrakt och endast propagandistiskt och agitatoriskt samt icke ägnar nog uppmärksamhet åt den i visst avseende avgörande faktorn i alla krig: armén. Utan att representera en revolutionär militärpolitik inför de breda massorna och utan arbete i armén blir emellertid varje kamp mot det imperialistiska kriget, varje försök att förbereda revolutionära krig stående kvar som bara teori.

Till stor del är det vid dessa svagheter frågan om ett ruttet arv från gamla, Andra Internationals tider, vilken med alla stora ord mot det imperialistiska kriget icke utförde något arbete i arméerna och ropade ut Karl Liebknecht, som krävde detta, som "anarkist". I stället för en revolutionär militärpolitik och arbetet i armén satte Andra Internationals bara receptet: "folkmilis" i st. f. stående

"här". Parollen om folkmilisen, som motsvarade epoken för nationalstaternas bildande i Europa, ägde i förbindelse med kravet på de stående härarnas upplösning en revolutionär betydelse ännu så länge tsarismen och absolutismen utgjorde ett reaktionärt hot mot Europa (tills vid sekelskiftet). Med imperialismens mognande blir denna paroll otillräcklig och till sist en chauvinistisk paroll (Hyndman 1912).

I detta nu har den återupplivade Andra Internationalen uppgivit detta milisrecept men endast för att helt och hållet underordna sig de olika nationella bourgeoisernas intressen. I Frankrike går den under den gamla milisparollens mask i breschen för den imperialistiska "folkhären", i Tyskland och Storbritannien under "avrustningens" mask för soldathären. "Friheten i valet av härorganisationer", som proklamerats av denna international, är bara ett annat uttryck för friheten till en ny 4 augusti. Samtidigt hetsar bourgeoisins socialdemokratiska lakejer mot den proletära diktaturens Röda armé och sprider lögnerna om "den röda militarismen".

§ 42. Mot denna kontrarevolutionära militärpolitik i bourgeoisins tjänst sätter kommunisterna den revolutionära militärpolitiken i den internationella proletära revolutionens tjänst. Naturligtvis finns det intet allmänt recept för ställningen till alla möjliga arméer. Proletariatet bestämmer fastmer sin ställning till armén alltefter de klasser och den politik, vars redskap en viss armé är. Icke arméförfattningens form i resp. land eller arméns organisation är avgörande utan huruvida den till sin politiska roll är en imperialistisk, nationell eller proletär armé. Därvid följer de kommunistiska partierna lärorna från Marx och Engels, vilka under de stora nationella

krigens epok uppträdde emot de demokratiska källborgarnas milisutopier, för den allmänna värnplikten, de stående arméernas demokratisering och deras förvandling i revolutionära arméer men efter Paris-Kommunens proklamerande som dennas viktigaste lärdom för den proletära revolutionen förstörandet av den borgerliga statsapparaten och i militärfrågan upplösningen av de stående borgerliga härarna och deras ersättande med den allmänna folkbeväpningen. Efter deras oriktiga korrigerande genom Andra Internationalen har Lenin återställt och fört vidare deras läror, han har skapat den proletära revolutionens militärprogram.

A. Proletariatets ställning till armén i de imperialistiska länderna.

§43. Proletariatets ställning till armén i de imperialistiska länderna bestäms av följande fakta:

Armén — alldeles likgiltigt organisationsformen — är en del av den borgerliga statsapparaten, som proletariatet i sin revolution har icke att demokratisera (som i den demokratiska revolutionen) utan att bryta sönder. Inför denna uppgift försvinner de organisatoriska åtskillnaderna mellan stående här och milis, här med allmän värnplikt och besoldad armé. "Ej en man, ej ett öre" till armén, d. v. s. hänsynslös kamp mot den borgerliga militarismen, mot alla dess härreformer, avvisande av alla militärbudgeter — den satsen gäller för stående härar såväl som för demokratiska miliser, bägge är former för bourgeoisins beväpning mot proletariatet. De demokratiska delkraven, vilka proletariatet ingalunda avstår från, får en helt annan karaktär än på den demokratiska revolutionens tid,

deras mål är icke att demokratisera armén (resp. milisen) utan att förstöra den.

Denna enhetliga principiella ställning till alla imperialistiska arméer får naturligtvis *icke* leda till att man förbiser de stora åtskillnader, som finns för det *praktiska* arbetet, allt efter ett lands försvarsförfattning och organisationen av dess armé.

§ 44. Ehuru delar av den borgerliga statsapparaten får de moderna arméerna till följd av de kapitalistiska staternas ömsesidiga rivaliteter och krig mer och mer uppgiften att direkt eller indirekt uppta i sig, militarisera hela folket ("folket i vapen", kvinnornas militarisering, militär ungdomsutbildning etc.). Efter världskriget har denna tendens endast för tillfället försvagats, den har just f. n. strax innan det nya kriget fått avgörande betydelse. (För-enta staterna, Frankrike, Polen). Men den direkta följden av denna omständighet är att klassmotsättningarna mellan bourgeoisien och proletariat, utsugare och utsugna, inom armén reproducerades som motsättningar mellan officerare och "gemena". Av massmilitariseringen följer — enligt Engels' ord — sprängningen av alla borgerliga arméer inifrån. Kommunisterna bör därför icke "bojkotta" de borgerliga arméerna utan måste gå in i dem och ge denna objektiva förstörelseprocess den revolutionära ledningen.

Bourgeoisin försöker med alla medel skapa sig en pålitlig här: genom att drillas och undertrycka soldaterna, genom att isolera dem från folket och avspärra dem från all politik, i många fall också genom att ge dem en privilegierad social ställning o. s. v. Särskilt under de sista åren övergår bourgeoisin även i länder, där förr allmän värnplikt fanns eller ännu finns, till att utbilda soldhä-

rar av utvalda element (Tyskland, Frankrike). Men den kan inte undandra sig nödvändigheten att militarisera massorna och nå bara fram till en kombination av soldhärarna med "folkhärarna" eller med milisartade försvarsorganisationer. Bourgeoisin förmår icke hejda sina arméers sprängningsprocess men väl fördröja den och starkt försvåra det revolutionära arbetet. Det är emellertid en viktig uppgift för kommunisterna att noggrant undersöka de genom dessa åtgärder, speciellt soldarméerna, skapade arbetsförhållanden och mot bourgeoisins nya metoder ställa nya metoder i det revolutionära arbetet.

§ 45. Proletariatets ställning till den imperialistiska armén är intimt förbunden med dess ställning till det imperialistiska kriget. Defaitismen och det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget anger därför den ställning som man har att inta till försvarsförfattningens och arméorganisationens delfrågor.

Den demokratiska milisen, den allmänna värnplikten, den militära ungdomsfostran, alltsammans en gång den revolutionära demokratiens krav, är f. n. reaktionära åtgärder för undertryckandet av massorna, för förberedandet av det imperialistiska kriget, de måste på det skarpaste bekämpas. Detta gäller även i de länder, där bourgeoisin har övergått till soldhärar och den allmänna värnplikten är avskaffad (exempelvis Tyskland). Ehuru den allmänna värnplikten skulle underlätta det revolutionära arbetet och öva arbetarna i vapnens bruk, kan kommunisterna i ett imperialistiskt land icke kräva den, de måste bekämpa den likaväl som soldhärssystemet.

Parollen det imperialistiska krigets förvandlande i inbördeskriget bestämmer emellertid det sätt, varpå kommunisterna måste bekämpa åtgärderna för massmilitarisering.

ringen (allmän värnplikt etc.). I det imperialismen militariserar arbetarna och lär dem vapnets bruk, skapar den samtidigt förutsättningarna för proletariats seger i inbördeskriget. Därför kan det revolutionära proletariatet icke bekämpa massmilitariseringen med pacifisternas argument. Därför att vi kämpar för revolutionen, för socialismen, avböjer vi icke att bära vapen. Vår kamp har till syfte att avslöja metoderna för den imperialistiska militariseringen i bourgeoisins intresse. Mot denna militarisering ställer vi vår paroll proletariats beväpning. Samtidigt är kommunisterna förpliktade att uppställa och stödja sådana delkrav av soldaterna, som i den givna konkreta situationen stimulerar klasskampen inom armén och befäster förbundet mellan soldaterna av proletär och bondehärkomst och arbetarklassen utanför kasernen.

§ 46. Exempel på sådana delkrav är:

a. K r a v p å f ö r s v a r s f ö r f a t t n i n g e n s o m r å d e.

Upplösning av soldathärarna, kadrerna och kärntrupperna. Avväpning och upplösning av gendarmeriet, polisen och andra speciella, borgerliga krigstrupper. Avväpning och upplösning av de fascistiska förbunden.

Konkreta krav ifråga om tjänstetidens förkortning.

Territorialsystem för militärtjänstens utförande.

Frigörelse från kasernsystemet. Soldatkommittéer.

Rätt för arbetarorganisationerna att öva sina medlemmar i vapnets bruk, med fritt val av instruktörer.

Det faktum, att nedsättningen i tjänstetiden i några fall planerats och genomförts av den kapitalistiska regeringen själv, har framkallat vissa betänkligheter ifråga om det tillåtliga i att uppställa ett sådant krav. Men nedsättningen av tjänstetiden betyder i och för sig i vissa fall ingen

förstärkning utan en försvagning av det militära systemet. Den är därför användbar som delkrav för arméerna med allmän värnplikt, under följande förutsättningar:

1) Klart defaitistisk linje; 2) skarp avgränsning från liknande krav från socialdemokraterna; 3) kamp mot alla illusioner att detta vore en väg till militarismens avskaffande. Självklart måste delkravet alltjämt vara konkret, d. v. s. uppställas i en sådan form och i ett sådant ögonblick, då det är populärt och begripligt för massorna och gynnar deras revolutionering. I fall där tjänstetidens nedsättning planeras av de kapitalistiska regeringarna eller kräves av socialdemokraterna, måste man framför allt bekämpa de samtidiga åtgärderna eller "förutsättningarna" för deras införande, vilka verkligen betyder förstärkning av det militära systemet (militarisering av hela befolkningen, skapandet av starka kadrer av yrkessoldater o. s. v.). Samtidigt måste man mot det skenbart demokratiska borgerliga programmet tjänstetidens förkortning ställa ett radikalt defaitistiskt program av delkrav.

För soldhärarna, yrkesarméerna, bör man i allmänhet icke använda kravet på tjänstetidens nedsättande utan kravet på rätt till uppsägning när som helst.

b. R ä t t s l i g a o c h m a t e r i e l l a s o l d a t k r a v.

Löneförhöjning, förbättring i förplägnaden, matkommissioner från manskapet.

Disciplinärstraffens avskaffande.

Hälsningspliktens avskaffande.

Strängaste bestraffning av varje kroppsstraff från officerarnas och underofficerarnas sida.

Rätt att bära civildräkt utom tjänst.

Daglig utgång.

Permission och permissionstillägg.

Rätt till äktenskap; de anhörigas säkerställande.

Rätt till tidningar.

Rätt till facklig organisation.

Rösträtt och rätt att besöka politiska möten.

Det faktum, att i många imperialistiska länders arméer en betydande procentsats av soldater härstammar från de undertryckta nationella minoriteterna men att officerskåren i sin helhet eller i varje fall till största delen tillhör den undertryckande nationen, skapar en utomordentligt gynnsam mark för det revolutionära arbetet i armén. Därför måste också bland de delkrav, vi uppställer i soldatmassornas intresse, nationella krav finna sin resp. plats (exempelvis militärtjänst i hemorten, modersmålets bruk som utbildnings- och kommandospråk etc.).

§ 47. Krav av dessa båda kategorier (den nyss gjorda uppräknigen ger bara några exempel) ska representeras inte bara i armén utan också utanför armén, i parlamenten, på massmöten o. s. v. En framgångsrik propaganda för dessa paroller är möjlig endast när de har konkret karaktär. Detta förutsätter:

1. En mycket noggrann kännedom om armén, soldaternas tjänsteförhållanden, behov och önskningar, vilket är möjligt endast genom ständig personlig kontakt.

2. Anpassning till försvarsförfattningens konkreta form i resp. land och till militärfrågans aktuella läge.

3. Hänsyn till det moraliska tillståndet i armén och det politiska läget i landet i det givna ögonblicket. Så kan man exempelvis uppställa kravet på officersval i allmänhet endast i tider av avancerad upplösning av armén.

4. En intim förbindelse mellan delkraven och Kom-

munistiska partiets huvudparoll, proletariatets beväpning, den proletära milisen etc.

Alla dessa krav har emellertid en revolutionär betydelse endast då de uppställas i förbindelse med det klara politiska programmet defaitism ifråga om den borgerliga r-
mén.

Särskilt eftertryck måste läggas på organiserandet av soldaterna till att representera sina intressen i förbund med det revolutionära proletariatet såväl före tjänsten (rekrytföreningar, understöds-kassor) som under tjänsten (soldatkommittéer) och slutligen efter tjänsten (revolutionära veteranföreningar). Man måste särskilt gynna arbetarfackföreningarnas uppgift att ta sig an sina medlemmar under militärtiden resp. befordra alla dessa former av organisation.

§ 48. Förutsättningarna för det revolutionära arbetet i soldarméerna skiljer sig från de i härarna med allmän värnplikt. Här blir agitationen med delkrav av ovan-nämnd art i allmänhet svårare. Icke desto mindre får man under inga omständigheter avstå från detta arbete. Det faktum, att soldarméerna till största delen är sammansatta av proletära element (arbetslösa) och fattiga bönder, ger en social grundval för ett massarbete bland soldaterna. Arbetets former måste särdeles noga anpassas efter truppernas sociala sammansättning och egenart. Mot bourgeoisins speciella klasskrigstrupper (gendarmeri, polis) men särskilt mot deras frivilliga väpnade band (fascister) måste en skarp agitation föras bland massorna. Särskilt obönhörligt måste man bekämpa reformistiska fraser om dessa truppers "offentliga nytta", om "folkpolis", för fascisternas "likaberättigande" o. s. v., och dessa trupper bör med avslöjande av deras sanna karaktär

särskilt prisges åt befolkningens hat. Men även här måste allt försökas för att föra in den sociala upplösningen i deras leder och vinna tillbaka de proletära elementen för deras klass.

§ 49. Det revolutionära arbetet inom armén måste hålla jämna steg med den revolutionära rörelsen av arbetar-massornas och de fattiga böndernas massor utanför armén. I en omedelbart revolutionär situation, när fabri-kernas proletariat övergår till att skapa sovjeter, blir det aktuellt med parollen soldatråd, vilken förbinder solda-ternas massor med proletariatet och de fattiga bönderna i kampen om makten.

Även i soldhärarnas kommer kommunisterna där förut-sättningarna härför finns att försöka organisera solda-ternas massa under parollen soldatråd till kamp mot gene-ralitet och bourgeoisin. Där truppernas sociala samman-sättning icke möjliggör detta, kommer de att kräva den omedelbara avvapningen och upplösningen av dessa trupp-delar.

B. Den proletära revolutionens militärfråga.

§ 50. De riktningsgivande paroller, som ligger till grund för de demokratiska delkraven, är bourgeoisins avvapning och proletariatets bevapning.

Proletariatets bevapning antar under revolutionens olika etapper olika former. Mot perioden före makterövringen och under första tiden efter makterövringen svarar den militära milisen eller de arbetandes milis och röda gardet. Hit hör också de röda partisantrupperna. Röda armén är en form för Sovjetmaktens militära organisation, det är den proletära diktaturens proletära armé.

Parollen proletär milis (milis av de arbetande, arbetar- och bondemilis) är för de imperialistiska länderna bara en annan form av parollen proletariatets beväpning och motsvarar ett nödvändigt genomgångsstadium av den proletära revolutionens militärpolitik under perioden före Röda arméns skapande. I icke omedelbart revolutionär situation äger den bara propagandistisk betydelse. Dock kan den även då bli aktuell i kampen mot fascismen.

I varje fall är emellertid parollen den proletära milisen eller de arbetandes milis en appell till de proletära massorna själva och icke ett krav på den borgerliga regeringen. Därför är det endast i undantagsfall riktigt (exempelvis socialdemokratisk regering i länder eller kommuner, socialdemokratisk majoritet i parlament och bland massorna) att rikta skapandet av dylika som krav till regeringarna eller parlamenten. Uppställandet av sådana krav under dessa förutsättningar är emellertid bara ett medel att avslöja de socialdemokratiska partierna.

Röda gardet är ett organ för upproret. Dess propagerande och skapande är en plikt för kommunisterna i omedelbart revolutionär situation.

§ 51. I intet fall får man lämna ur sikte, att i de imperialistiska länderna tillvaron av en proletär milis eller ett rött garde inom den borgerliga statens ram i en "fredlig" situation är otänkbar och omöjlig. Den proletära milisen är intet organ för den borgerliga staten och kan heller inte vara det, den är en proletariatets väpnade organisation som kämpar för den proletära diktaturens upprättande resp. ett organ för denna proletära diktatur för att hålla nere utsugarna. Därigenom skiljer sig vår paroll om den militära milisen från de reformistiska projekten

om gula "arbetarvärn" av utsökta, oklara eller mutade proletära element. Sådana "arbetarvärn" har använts för att upplösa och kuva arbetarna i striderna i Ruhr i maj 1923 och efter upproret i Wien år 1927. Kommunisternas uppgift är den skarpaste kamp mot sådana räddningsmanövrer av socialdemokraterna.

§ 52. Från dessa kampparoller: den proletära milisen och röda gardet för maktens erövring som groddstadium före skapandet av Röda armén, bör skiljas de former av milisen, som kommer att inträda efter upprättandet och befästandet av den proletära diktaturen, under processen av statens bortdöende och klassernas upphävande. Till försvar mot imperialismen behöver den proletära staten en mäktig, disciplinerad, väl utrustad och slagkraftig Röd armé. Med nuvarande förhållanden kan emellertid denna uppgift fyllas endast av en stående armé, som utgör kärnan till det arbetande folkets väpnade massor. Att av proletarietets diktatur kräva den omedelbara fulla övergången är småborgerligt, kontrarevolutionärt nonsens. Först på grundval av produktionskrafternas fulla utveckling i socialismen och massornas kommunistiska uppfostran kommer det annalkande förverkligandet av den rena milisprincipen utan militär försvagning att vara möjlig. Endast den proletära revolutionens seger i en rad av betydande kapitalistiska stater kunde (som redan fastställts av åttonde plenum av Kommunistiska Internationalens exekutiv) tidigare föra den proletära militärmakten till den stående Röda arméns ersättning med enbart klassmilis.

Men i varje fall måste den proletära diktaturens försvarsmakt ha en öppen klasskaraktär såväl i sin anda och disciplin som också i sin sammansättning. Element av ut-sugarklassen måste uteslutas från vapentjänsten.

C. Proletariatets ställning till armén i de koloniala och halvkoloniala länderna.

§ 53. Inbrottet av perioden för de nationella revolutionerna och de undertryckta folkens krig mot imperialismen har gjort militärfrågan till ett avgörande problem i alla koloniala och halvkoloniala länder. Detta gäller såväl för de länder som står eller stod i krig mot imperialismen (Kina, Marocko, Syrien, Nicaragua) som för de länder i vilka kampen ännu inte föras i denna form (Indien, Egypten, Mexico, Filippinerna, Korea). Det är klart, att med hänsyn till det nationella kriget mot imperialismen även ställningen till militärfrågan i dessa länder väsentligen måste skilja sig från ställningen i de imperialistiska länderna.

§ 54. Man måste ta hänsyn till det faktum, att det f. n. finns två helt skilda typer av arméer i dessa länder: å ena sidan nationella arméer (som inte alltid är revolutionära arméer) och å andra sidan imperialisternas arméer (som antingen är moderländernas expeditiionsarméer eller arméer av infödda i andra kolonialländer eller i landet självt värvade arméer). På dessa två typer liksom också på förvandlingen av nationella arméer i imperialistarméer lämnar Kina goda exempel. Efter Tsjangkaisjeks statskupp har Söderns nationella arméer förvandlats i arméer, som faktiskt tjänar de imperialistiska syftena.

Det är klart, att proletariatets och de revolutionära arbetande massornas ställning till dessa två typer av arméer måste vara helt olika. På de nationella arméerna kan man — med vissa ändringar — tillämpa Marx' och Engels' militärprogram från 1848—1870: demokratisering av

arméerna för att förvandla dem i revolutionära arméer. För imperialisternas arméer däremot kan endast gälla de defaitistiska programmen, arméns sprängning inifrån eller i fall av speciella officerstrupper och borgerliga klasstrupper deras isolering och likvidering, d. v. s. alltså samma program som kommer till användning i de imperialistiska staterna.

Jämte dessa båda typer av arméerna, i de koloniala och halvkoloniala länderna måste man ur taktisk synpunkt utskilja ännu en tredje, varvid kampen mellan den nationella rörelsen och imperialisterna delvis försiggår inom ramen av en och samma armé, som kommenderas av imperialisterna (Indien, Egypten, Indokina, Syrien, Alger, Tunis etc.). Här måste alltefter det konkreta läget element av bägge programmen kombineras, ett program av defaitism för de under imperialistiskt kommando stående arméerna eller armédelarna med parollerna folkbevapning (milis) och *den nationella armén*.

Parollen *den nationella armén* måste anpassas efter de konkreta förhållandena och ställas så, att den utesluter varje missbruk från imperialisterna och deras lakejers sida (fullt oberoende, vidaste demokratiska organisation, officersval etc.).

De gemensamma parollerna i kolonialländerna liksom i de härskande länderna måste lyda: tillbakadragande av de imperialistiska arméerna, ur kolonierna, avlägsnande av de imperialistiska kadrerna resp. officerskåren ur de inhemska arméerna.

§ 55. Vid ställningstagandet till militärförfattningen i koloniala och halvkoloniala länder måste man ta hänsyn till deras politiska roll för ögonblicket i den internationella revolutionens avgörande uppgörelser; huruvida de är

bundsförvanter eller fiender till Sovjet-Unionen, bundsförvanter eller fiender till kinesiska revolutionen o. s. v. I allmänhet går proletariatet och de revolutionära massorna av de arbetande i de undertryckta folken in för en demokratisk försvarsförfattning, som utbildar de arbetande i vapnens bruk, höjer landets försvarskraft, ger arbetarna och bönderna inflytande i arméerna och befordrar kampen för proletariatets hegemoni i den demokratiska revolutionen.

Den allmänna värnplikten, den proletära ungdomsutbildningen, den demokratiska milisen, parollen den nationella armén o. s. v. hör här — på annat sätt än i imperialistiska länder — till det revolutionära militärprogrammet. Men i den nuvarande historiska epoken måste de nationalrevolutionära rörelsernas taktik underordnas den proletära världsrevolutionens intressen. I sådana undertryckta länder, som samtidigt spelar rollen av en undertryckare, en imperialisternas vasall i ett krig mot den proletära eller nationella revolutionen, kan de revolutionära icke uppställa ett sådant program. De måste i sådana länder fastmer förbinda propagandan för ett revolutionärt krig vid de andra revolutionära ländernas sida och för en revolutionär militärpolitik med en defaitistisk ställning till det pågående kriget resp. den förefintliga armén. Denna linje gäller f. n. för de av Kuomintang-generalerna behärskade provinserna i Kina.

§ 56. Vid uppställandet av ett militärprogram i de undertryckta länderna måste man ta hänsyn till deras ekonomiska och politiska utvecklingsnivå.

1. I länder, som ännu inte har hunnit fram till den demokratiska revolutionen, är i allmänhet parollen den allmänna folkbeväpningen (folkmilisen) användbar, fram-

för allt där klassplittringen mellan bourgeoisi och proletariat ännu inte är starkt utvecklad (Syrien, Marocko, Egypten). Denna paroll ska förbindas med demokratiska krav mot feodalismen och den feodala och borgerliga officerskåren. I länder med skarp klassplittring, där den borgerliga revolutionen ännu inte är fullbordad, som t. ex. i de latinamerikanska länderna, måste den bära den klassenliga karaktären av arbetar- och bondemilis.

2. I de länder, som befinner sig i den demokratiska revolutionen, blir milisparollen otillräcklig och måste utvidgas till parollen organiserandet av den revolutionära armén. Detta hindrar naturligtvis inte, att milisparollen utlämnas samtidigt, speciellt vid förberedandet av upproret. Framhållas måste, att proletariats beväpning icke motsäger folkbeväpningen utan är kärnan i denna. Jämte deltagandet i folkbeväpnings organiserande måste ovillkorligen speciella proletära formationer under självvalda ledare skapas.

3. I länder, som befinner sig i övergången från den demokratiska till den proletära revolutionen, har man att med vissa konkreta ändringar använda kommunisternas militärprogram i de imperialistiska länderna. I st. f. parollen den demokratiska milisen kommer parollen den proletära milisen (milis av de arbetande, arbetar- och bondemilis). Den borgerligt-demokratiska revolutionens omvälvning i en proletär i den etapp, då det blir frågan om att organisera sovjet, kommer också att framkasta frågan om organiserandet av en Röd armé. I st. f. de gamla revolutionärt-demokratiska formerna för organiserandet av den väpnade makten måste komma den proletära revolutionens klassenliga former.

§ 57. Oeftergivligt för kampen mot imperialismen och

genomförandet av en nationalrevolutionär militärpolitik är ett systematiskt agitations- och propagandaarbete i kolonialarméerna. Kommunisterna och de nationella revolutionärerna måste därför ägna största uppmärksamhet åt studiet av kolonialarméernas olika former och utbildningen av effektiva metoder för arbetet i dem. Som det kinesiska exemplet visar, har arbetet i de illa disciplinerade och illa avlönade inhemska soldarméerna ofta de största chanser. Delkraven för detta arbete kan delvis vara lika de ovan anförda för de imperialistiska länderna, dock fordras även här den noggrannaste hänsyn till alla konkreta omständigheter (härkomst, sammansättning och stämning i armén, materiellt läge etc.). Särskild vikt måste läggas på formuleringen av de färgades krav, på kampen mot förtrycket över dem och det för dem nedsättande i att ha vit kommandopersonal o. s. v.

Kommunisternas arbete i de nationella arméerna måste ha en annan karaktär men det är — som erfarenheterna från kinesiska nationalkriget 1926—27 visar — likaledes oeftergivligt. Dess uppgift är att genomsyra armén med celler, göra den till ett medvetet redskap för kampen mot imperialismen, i den nationella revolutionens intresse kämpa mot officersskårens opålitliga element, genom breddaste revolutionära demokrati ställa kommandomakten — där den ännu inte ligger i kommunisternas händer — under soldaternas kontroll. Man måste ta hänsyn till det faktum, att även Konventets härar i franska revolutionen tack vare rätten att själva välja officerare tillkämpade sig sina stora segrar. Å andra sidan underlättade i hög grad den allmänna odemokratiska organisationen av Sydkinas armé (1926—27) bourgeoisins och dess generalers förrådiska omstörtning.

IV. Proletariatets ställning till avrustningsfrågan och kampen mot pacifismen.

§ 58. Vid det ideologiska och organisatoriska förberedandet av nya imperialistiska kontrarevolutionära krig stöter imperialismen f. n. på ett segt motstånd — den instinktiva krigsfiendskap som sista världskriget har efterlämnat i befolkningens breda massor, framför allt hos arbetarna och bönderna samt massorna av arbetande kvinnor. Därför är imperialismen tvungen att maskera sina krigsförberedelser pacifistiskt. Men samtidigt får pacifismen en ny objektiv betydelse som ideologi och redskap för världsimperialismens kamp mot den framträngande världsrevolutionen och mot dess bålverk Sovjetmakten.

Här ligger den avgörande objektiva betydelsen av och det huvudsakliga syftet med imperialisternas avrustningsförslag och avrustningskonferenser, speciellt Nationernas förbunds "arbeten" på detta område, förhandlingarna m "säkerhetsfrågan", skiljedomsprojekten, krigsbannlysningsspakten o. s. v. Alla dessa pacifistiska konferenser, fördrag, projekt etc. avser: a) maskering av imperialisternas rustningar; b) de enskilda stormakternas manövrering inbördes för att genom fördrag minska motståndarens rustning och därmed höja den egna krigsstyrkan; c) stormakternas överenskommelse för en tid för att stabilisera sin övermakt mot de svaga och undertryckta länderna; d) ideologisk och politisk mobilisering mot Sovjet-Unionen med pacifistiska paroller. *Imperialisternas "avrustning" är ingenting annat än indirekt och direkt krigsförberedelse.*

Därför är kampen mot avrustningssvindeln och mot pa-

cifismen f. n. en av huvuduppgifterna i kampen mot det imperialistiska kriget.

A. Socialdemokratins avrustningsprogram och leninismen.

§ 59. Imperialisternas viktigaste redskap i avrustningskomedien är socialdemokratien, som bland massorna sprider illusionen, att en avrustning och ett avskaffande av kriget är möjliga utan imperialismens störtande. Inom socialdemokratien existerar i avrustningsfrågan två riktningar, som samtidigt representerar två riktningar av den borgerliga pacifismen.

Den ena strömningen, som vars exponent Kautsky uppträdde redan 1911, "upptäcker" (i själva verket icke existerande) krafter hos kapitalismen, som verkar fram mot avrustning och avskaffande av kriget, och representerar politiken av samarbete med bourgeoisins "vänster" för rustningarnas inskränkande, skapande av internationella fördrag mellan imperialisterna för att förhindra och avskaffa kriget etc. Denna ställning betecknade Lenin 1916 som "fullkomligt borgerlig pacifism". Den utgjorde 1914—1918 "centers" ideologi och har sedan världskrigets slut och de imperialistiska regeringarnas övergång till pacifistiska, manövrer blivit de ledande kretsarnas inom Andra Internationalen politik. Den understöddes av såväl högern som flertalet av "vänstern" inom socialdemokratien. Den utger sig för "realistisk" pacifism och skiljer sig i intet från den imperialistiska bourgeoisins politik.

Hit hör teorin om den "organiserade kapitalismen", som påstår, att kapitalismen själv i sitt nuvarande stadium, imperialismen, skapar en objektiv utveckling till krigets

övertinnande, till dess förläggande till "kulturvärldens" utkant. Hit hör teorierna om "ultraimperialismen", de imperialistiska allianserna, och pakterna, de internationella kartellerna som medel för övertinnandet av de imperialistiska motsatserna o. s. v. I själva verket finns det i imperialismen ingen tendens till att övertinna kriget, och alla de fakta, med vilkas uppräknande "de realistiska pacifisterna" söver massorna, är tvärtom symptom på förberedandet av imperialistiska krig i största skala, varvid inte längre en stat för krig mot en annan utan hela statsförbund, ena halvan av världen mot den andra. Ett pan-europeiskt eller världs-statsförbund är utopiskt under kapitalismen. Men kunde det förverkligas, så kunde det bara vara reaktionärt, d. v. s. ett förbund för undertryckandet av den proletära revolutionen och de nationella frihetsrörelserna i kolonierna. Alla "rörelser" inom denna riktning (som t. ex. Pan-Europa-rörelsen) är alltigenom reaktionära.

§ 60. Den andra strömningen uppträder som "radikal" eller "revolutionär" pacifism och kräver full avrustning, icke blott avväpning av bourgeoisin utan också av proletariatet, d. v. s. avstående från parollen proletariats beväpning. Denna ställning intog vid tiden för det imperialistiska kriget också några revolutionära internationalister, som inte kunde finna något annat uttryck för sin ärliga vilja att förint militarismen. Men i själva verket var denna paroll, som glömde eller förnekade nödvändigheten av proletariats beväpning och inbördeskriget, icke revolutionär utan objektivt uttrycket för småborgardörets förtvivlan. Lenins kritik av år 1916 gäller helt ännu i dag, ja, den måste t. o. m. skärpas, ehuru hopen av denna parolls anhängare f. n. är liten. Novemberrevolutionen har

visat varje ärlig proletär den ovillkorliga nödvändigheten att beväpna proletariatet. I detta, nu kan ersättandet av parollen proletariatets beväpning med avväpningsparollen ännu spela en praktisk roll endast som kontrarevolutionär paroll. Därför måste kommunisterna med all energi upplysa de arbetarlager, särskilt i de små staterna, som har sympati för denna paroll, om det verkliga sakförhållandet och på det skarpaste bekämpa de "vänster"-ledare, som representerar denna paroll.

Hit hör ickså teorien, att internationella "obligatoriska skiljedomstolar" skulle kunna avskaffa krigen. Men sådana institutioner skulle inte kunna vara något annat än antingen bara såpbubblor, som brister vid första allvarliga konflikt, eller redskap i de starkaste imperialistiska rövarnas hand.

Dessa bägge socialdemokratiska riktningar i avrustningsfrågan och i frågorna om pacifismen är emellertid ense om, att det största hindret för avrustningen ligger i länderna "utan demokrati", d. v. s. i existensen av proletariatets diktatur i Sovjet-Unionen.

B. Sovjet-Unionens avrustningsförslag.

§ 61. Redan teserna från Kommunistiska Internationals åttonde exekutivplenium betonade, att det internationella proletariatet måste inta en principiellt annan ställning till Sovjet-Unionens ståndpunkt i frågan om avrustningen än till de kapitalistiska staternas hycklande avrustningsprojekt. Denna frågas stora betydelse i kampen mot pacifismen kräver fullständig klarhet i dess framställande för massorna.

Det förslag om allmän och fullständig avrustning, som Sovjet-Unionen i november 1927 förelade Nationernas förbunds förberedande avrustningskommission, skiljer sig fullständigt från imperialisternas och deras socialdemokratiska, lakejers fraser och projekt till sitt syfte, sin uppriktighet och slutligen sin objektiva betydelse.

Dess syfte är icke att sprida pacifistiska illusioner utan att förstöra dem, icke att upprätthålla kapitalismen genom att beskära eller bemantra dess obehagliga sidor utan att propagera den marxistiska principen, att avrustningen och krigens avskaffande endast är möjliga efter kapitalismens störtande.

Sovjetregeringen gjorde de om avrustning pratande imperialisterna det förslaget att faktiskt avrusta. Så slet den masken från deras ansikte. Självklart trodde ingen kommunist, att imperialisterna skulle anta förslaget. Men Sovjetregeringens förslag var likväl intet hyckleri, det var uppriktigt, ty det stod icke i motsägelse till arbetarstatens inrikes- och utrikespolitik, liksom imperialisternas avrustningsfraser till de borgerliga staternas undertrycknings- och rovpolitik. Sovjetmakten är en proletariats diktatur i det sedan århundraden utsugna folkflertalets intresse. Den driver ingen imperialistisk rov- och undertryckningspolitik utan en fredspolitik i det internationella proletariats intresse.

Även den *objektiva* betydelsen av Sovjet-Unionens förslag är en annan än de borgerliga och socialdemokratiska förslagens. Det är varken en maskering av krigspolitiken eller uttrycket för småborgardömet förtvivlan utan uttrycket för ett av socialismens mål, som det revolutionära proletariatet efter sin seger i världsskala — men för ingen del tidigare — kommer att förverkliga.

§ 62. Socialdemokraterna har i kampen mot Sovjetförslaget betjänat sig av särskilt giftiga medel, varvid de tagit upp de slagord trotskismen tillropat dem. De försökte inför massorna diskreditera Sovjetregeringens avrustningsförslag som "revision av leninismen", övergång till "thermidor" o. s. v. Av det ovan sagda framgår, att detta är lumpna smädelser. Även Sovjetdelegationens andra projekt, av mars 1928, som inlämnades sedan man avslagit Sovjet-Unionens förslag om full avrustning, och föreslog en partiell avrustning med progressiva stadier efter arméernas och flottornas storlek, innebär icke något som helst medgivande åt pacifismen utan bara ett fullbordande av dess avslöjande, framför allt med hänsyn till stormakternas förhållande till de små och undertryckta nationerna. Sovjetregeringens ställning till avrustningsfrågan är en fortsättning av Lenins politik och ett konsekvent bruk av hans läror.

C. Proletariatets kamp mot pacifismen.

§ 63. Sovjet-Unionens arbetare, som i inbördeskriget besegrade bourgeoisin och i det egna landet upprättade proletariatets diktatur, kan i kampen mot pacifismen, detta imperialisternas giftiga vapen, använda en ny metod nämligen att föreslå imperialisterna den allmänna avrustningen. Denna metod står emellertid ännu icke det ännu om makten kämpande proletariatet i de kapitalistiska länderna till buds. Avrustningsförslag eller avrustningskrav från proletariatet i dessa länder till den egna bourgeoisin och dess tjänare är icke revolutionära, de betyder att man ersätter parollen proletariatets beväpning med parollen avväpning, avståendet från inbördeskriget, avståendet från

socialismen. Kommunisterna måste därför på det skarpaste bekämpa sådana falska konsekvenser av Sovjetregeringens avrustningsförslag, som motsäger dess revolutionära anda, och i partiets egna leder skoningslöst kritisera en sådan avvikelse.

§ 64. Denna skillnad i metoderna för kampen mot pacifismen mellan proletariatet i Sovjet-Unionen och det i de kapitalistiska länderna betyder ingen motsägelse, därav följer ingalunda, att kommunisterna i de kapitalistiska länderna icke skulle få utnyttja Sovjetregeringens avrustningsdeklaration till agitation bland massorna. Tvärtom: det agitatoriska utnyttjandet av Sovjetmaktens avrustningspolitik måste ske mycket mer energiskt och i större skala än förr. Men sättet att utnyttja den är icke att uppställa samma krav i det egna landet utan 1) att agitera för Sovjet-Unionen som förkämpe för freden och socialismen, för dess försvar mot imperialismen; 2) att anknyta till *resultaten* av Sovjetmaktens avrustningspolitik, till imperialisternas avslöjande, för att urota alla pacifistiska illusioner, för att bland de bredaste massor propagera den enda vägen till avrustningen och krigets avskaffande: proletariatets beväpning, bourgeoisins störtande, den proletära diktaturens upprättande.

V. Brister i de kommunistiska partiernas hittillsvarande arbete och uppgifter.

§ 65. Åttonde plenum underströk hela raden av fel och brister hos de kommunistiska partierna och fastställde ett antal speciella konkreta uppgifter, som ofördröjligen

bör fyllas av samtliga sektioner för att kunna fylla uppgiften att bekämpa kriget.

Dessa uppgifter förblir ännu riktiga. Ett antal nya erfarenheter har gjorts efter åttonde plenum. Sjätte världskongressen drar ur dem alla de nödvändiga slutsatserna för partiernas framtida arbete.

§ 66. Den grundläggande brist, som alla Kominterns sektioner ännu allttjämt lider av, är ett underskattande av krigsfaran och krigets oundviklighet. Det synes klart av bristen på energi, som nästan alla sektioner ådagalägger vid utförandet av åttonde plenums beslut. Man har låtit två av de senaste och mest framträdande händelserna under sista tiden — den brittiska noten till Egypten och den kinesiska—japanska affären i Shantung — passera obemärkt, som gällde det episoder av ringa eller ingen betydelse. Inför massornas snabba radikalisering — en antydning om, att massorna förstår krigsfaran — kommer kommunisterna i fara att bli efter arbetarklassen i stället för att *leda* den i kampen mot kriget. Många kommunister är påverkade av bourgeoisins och socialdemokratins propaganda för "freden", för "avrustningen" och de "internationella skiljedomstolarna" och tror icke på krigets hotande närhet. Kriget behandlas som en fråga om en fjärran framtid.

Underskattandet av krigsfaran, speciellt faran för krig mot Sovjet-Unionen, kommer till uttryck i missförståelsen av konkreta fakta och konkreta företeelser i förberedelserna till detta krig. Exempelvis tog det en ganska betydande tid efter det Rakovskij återkallats, innan de franska kamraterna uppskattade detta som ett bestämt steg från Frankrikes sida i förberedandet av kriget mot

Sovjet-Unionen. Av jugoslaviska partiet medges, att det icke insåg, hur nära krigsfaran var under italiensk-jugoslaviska konflikten. Av några partier i de baltiska länderna uppfattades icke omedelbart till sin riktiga betydelse de konkreta formerna för förberedandet av ett Sovjetfientligt block av de baltiska länderna (exempelvis förhandlingar om tullunion mellan Estland och Lettland). Alla de här nämnda, av resp. partier erkända och senare korrigerade fel visar, hur stor faran är att låta tydliga åtgärder till krigets förberedande gå förbi obemärkta. Det är nödvändigt att vara på sin vakt och följa med krigsfarans konkreta former.

§ 67. En av de största bristerna i partiernas antikrigsarbete är ännu alltjämt en abstrakt, schematisk och t. o. m. ytlig ställning till krigsfrågan. Många sektioner inskränker sin verksamhet till tal i parlamentet och på offentliga möten, där krigsfrågan skjutes i bakgrunden. Våra partier måste först ytterligare lära sig, hur vår parlamentariska kamp mot kriget ska förbindas med massaktionen utanför parlamentet för populariseringen av våra krav. (De tjeckoslovakiska kommunisternas verksamhet i S:t Gotthards-affären och i anledning av vapentransporten till Kina bestod bara i blyga protester i parlamentet och pressen.) Internationella och krigsproblem kan icke behandlas på ett isolerat sätt. De är delar av den allmänna klasskampen och måste förbindas med klasskonflikterna i landets inre, alldeles särskilt med konflikterna i den egentliga krigsindustrin.

Arméernas mekanisering och militariseringen av de direkt med kriget sammanhängande industrierna kräver en högst energisk verksamhet inom dessa industrier och de med dem sammanhängande fackförenings- och arbetaror-

ganisationerna. Det finns ännu få tecken för handen, att denna elementära uppgift har tagits upp på allvar.

§ 68. Den abstrakta ställningen till krigsfrågan kommer till uttryck i oförmågan att ta ställning till konkreta frågor i militärpolitiken. Än reageras inte alls eller för sent på socialdemokratins "antimilitaristiska" svindel, som ofta finner livligt bifall bland massorna (exempelvis kampanjerna av den socialdemokratiska "principiella krigsfientligheten" i Tyskland), än förbigås konkreta militärpolitiska problem rörande praktiska frågor med allmänna fraser och ställningstagandet till praktiska frågor ersättes med bara upprepadet av abstrakta propagandaparoller.

Särskilt i arméfrågor finns det en fruktan för kampen för sådana konkreta delkrav och reformer, som objektivt går ut på militarismens försvagande (tjänstetidens nedläggning, kamp om soldhärarnas sammansättning), *kampen för reformerna* överlåtes åt socialdemokraterna ensamma utan att man ställer emot dem en verkligt proletär armépolitik som försvagar militarismen och visar upp de praktiska vägarna till arbetarnas beväpning.

Endast få sektioner har vidtagit de erforderliga organisatoriska åtgärderna för att prestera ett systematiskt antimilitaristiskt arbete, de övriga är passiva. Arbetet bland soldaterna och matroserna är i några från krigsfarans synpunkt ytterst viktiga länder mycket svag. Man märker t. o. m. upprepade gånger en brist på förståelse för karaktären hos detta arbete, då det icke uppfattas som ett *massarbete*, agitation och propaganda bland de till armén hörande. I några länder stödjer sig arbetet icke på en bred antimilitaristisk verksamhet bland ungdomen och har därför en alltför trång basis, i andra återigen inskränker det sig till arbetet bland de stamanställda utan att ha

en organisatorisk stödjepunkt bland soldatmassorna. Svagheten i arbetet bland *matroserna* i de imperialistiska länderna visar, att flottornas betydelse i det kommande kriget icke fullt uppskattas. I allmänhet har icke gjorts något systematiskt bruk av familjernas inflytande på deras anhöriga i armé och flotta och bland de stamanställda.

§ 69. Den stora betydelsen av arbetet bland bönderna och de nationella minoriteterna samt i kolonierna underskattas nästan överallt. Arbetet på alla dessa områden måste ägnas den mest vittgående uppmärksamhet.

Antikrigsarbetet *på landsbygden* kan inte utföras enbart genom enstaka tillfälliga kampanjer, genom föranstaltandet av paradmanifestationer etc. Det behövs ett planmässigt och systematiskt arbete, som sättes i förbindelse med de arbetande böndernas omedelbara krav. En speciell uppgift är arbetet bland bondeungdomen. Det är tränande nödvändigt att ägna särskild uppmärksamhet åt förbindelsen mellan landsbygden och bondsoldaterna i armén, särskilt genom korrespondenser, permissioner etc. Erfarenheterna på detta område kommer i krigsfall att vara av största betydelse.

I arbetet bland *de nationella minoriteterna* måste man mer än hittills gå in för den nationellt undertryckta befolkningens krav, föra kampen mot de imperialistiska regeringarnas trakasserier, orientera och leda de national-revolutionära organisationerna.

Med de kommunistiska partierna och fackföreningsorganisationerna i *kolonialländerna* måste moderländernas partier upprätta stadigvarande förbindelse. De är också förpliktade att understödja de revolutionära rörelserna i kolonierna genom massaktioner i moderländerna. De kommunistiska partierna i alla länder har att fästa spe-

ciell uppmärksamhet vid organisationer av partilös karaktär som t. ex. Ligan mot imperialismen; det måste bildas en enhetsfront mellan proletariatet och den nationella frihetsrörelsen i de undertryckta nationerna i kampen mot kriget.

§ 70. Kampen mot fascismen har i många sektioner ännu icke tillräckligt beaktats. Det är nödvändigt att på detta område utveckla ett starkt initiativ, såväl vad den ideologiska kampen som också vad de revolutionära massaktionerna mot fascismen beträffar. Därvid bör man ägna uppmärksamhet inte bara åt de öppet fascistiska organisationerna utan också åt de halvfascistiska organisationer, som uppträder under demokratisk eller socialdemokratisk flagg (Riksbanneret i Tyskland), de socialfascistiska utvecklingstendenserna bland den socialdemokratiska fackliga byråkratins spetsar, företagsfascismen etc. Denna kamp mot fascismen i alla dess former ska på det intimaste förbindas med kampen mot det imperialistiska kriget.

§ 71. Den nuvarande perioden kännetecknas av en ny freds- och avrustningsvåg från bourgeoisin liksom också av en utvidgad propaganda för att "utdöma" kriget. Kampen mot denna pacifism har inte varit energisk nog. Kampen mot den borgerliga "freds"-propagandan har inte drivits nog energiskt, liksom socialdemokraternas propaganda rörande Sovjet-Unionens förmenta "röda imperialism" och "bolsjevismen som krigsstimulerande faktor" icke har bekämpats med erforderlig energi. Avslöjandet av den verkliga karaktären av Nationernas förbund, som spelar en avgörande roll i breda arbetarmassors pacifistiska illusioner, har icke genomförts tillräckligt systematiskt och energiskt.

I de flesta fall har kommunisternas viktigaste uppgift i förbindelse med Genève-konferensens resultat glömts, och det speciellt förbindande av kampen mot kriget med propagandan för proletariatets diktatur och den proletära beväpningen. I några länder har t. o. m. genom uppställandet av parollen avrustning begåtts pacifistiska fel.

§ 72. Efter åttonde plenum har de flesta partierna icke tillräckligt uppmärksammat spridningen *bland partimedlemmarna* av den riktiga leninistiska uppfattningen och de principiella problemen ifråga om kriget och dess bekämpande. I partiernas teoretiska organ har behandlingen av de principiella frågorna om kriget och dess bekämpande, men särskilt belysningen av konkreta detaljfrågor, i allmänhet varit svag, vilket måste betecknas som ett stort fel, därför att dessa frågor i många fall har varit aktuella och brännande och därför att de socialdemokratiska tidskrifterna å sin sida har ägnat dessa frågor ganska mycken uppmärksamhet.

Partiernas arbete lider också av ideologisk oklarhet i alla dessa frågor. Några kamrater i Frankrike, Schweiz och Österrike har tagit upp frågan om "fosterlandsförsvaret" i fall av ett krig mot Italien. Några gick in för den absoluta "bojkotten" av de militära utbildningslägren (Amerika). Alla dessa exempel på avvikelser, som i varje fall efteråt har korrigerats av de ledande partiinstanserna, visar emellertid, att det är ovillkorligen nödvändigt att inom partierna såväl som bland massorna utveckla en grundlig och bred *masspropaganda* i frågorna om krigsfaran och kampen mot kriget.

§ 73. De viktigaste agitatoriska uppgifterna i kampen mot krigsfaran och speciellt mot provocerandet och den militära förberedelsen av kriget mot Sovjet-Unionen är:

1. De centrala parollerna inför den hotande närheten av kriget måste lyda: "Försvar för Sovjet-Unionen", "understöd åt koloniernas och de undertryckta folkens revolutionära strider", "kamp mot det imperialistiska kriget".

2. En oavbruten agitatorisk verksamhet måste bedrivas i syfte att avslöja rovlystnaden hos de olika imperialistiska grupperna i alla länder. Särskilt måste denna verksamhet riktas mot imperialisterna i Förenta staterna och Storbritannien som den ledande kraften i förberedelsen av kriget mot Sovjet-Unionen, vidare mot de brittiska och japanska imperialisterna som förkämpar för den militära interventionen i Kina. Man måste resa kravet på offentliggörande av innehållet i alla existerande hemliga avtal och hemliga militära förbund.

3. Man måste också kritisera och avslöja de socialdemokratiska förslagen till "rustningsinskränkning", socialdemokraternas uppträdande för Genèveprotokollet, för de obligatoriska internationella skiljedomstolarna o. s. v.

4. Man måste driva en energisk kampanj i syfte att avslöja propagandan för "industrifreden", klassernas arbetsgemenskap, de opolitiska fackföreningarna och företagarfackföreningarna, som krävs av de reformistiska fackföreningsledarna och är de egentliga åtgärderna till krigsförberedelserna.

5. Man måste redan nu uppta arbetet med att klargöra, varför arbetarna i det kommande kriget måste gå fram för det imperialistiska fosterlandets nederlag. Parollen "det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget" måste redan nu, före krigets utbrott, vara den ledande idén i vår propaganda.

6. Kampen mot Kinas imperialistiska uppdelning må-

ste föras av alla kommunistiska partier i form av breda masskampanjer och kampen mot stormakternas speciella militära och politiska åtgärder. Den måste på det intimaste förbindas med kampen mot den imperialistiska krigsfaran.

§ 74. Ytterst viktiga åtgärder, som till största delen fastställdes i åttonde plenums teser, är också: demonstrationer av kvinnor och barn på platser, genom vilka de till fronten gående trupperna marscherar, såväl som i hamnarna, demonstrationer av kvinnor, barn och invalider framför parlamenten, agitation i de proletära och småborgerliga kvinnoorganisationerna mot kriget och inkallande av kvinnliga ombudskonferenser för kampen mot det imperialistiska kriget, kvinnomöten framför företagen och i arbetarkvarteren, av vilka ombud väljs, utnyttjande av redan förefintliga och bildande av nya kvinnliga ombudskonferenser som ständiga organ för förandet av kampanjen mot det imperialistiska kriget. Enhetsfronttaktiken och arbetet av kommittéerna för "bort med händerna från Sovjet-Unionen!" måste genomföras klarare, varvid fackföreningarna ska dras in i dessa kommittéer; det måste föras en allmän kamp mot fascismen som en av kontrarevolutionens beväpnade avdelningar; överallt där så är möjligt måste korporationer bildas av typen Röda Frontkämparnas Förbund i Tyskland; i idrottsorganisationerna måste arbetas mot fascismen och mot kriget; de förefintliga organisationerna av krigsoffer (invalider, änkor etc.) måste systematiskt utnyttjas och stärkas för kampen mot det imperialistiska kriget. Kommunistiska Ungdomsförbundet måste i intimaste kontakt med partiet utveckla en stegrad aktivitet bland arbetar- och bondeungdomen, ur vars leder soldaterna rekryteras.

De förefintliga proletära organisationerna av lärare, föräldrar och lärjungar samt de kommunistiska barngrupperna måste utnyttjas och även nya sådana organisationer grundas för kampen mot den imperialistiska hetsen i skolorna.

§ 8. De kommunistiska partiernas eget förberedande är en uppgift av central betydelse. Spridandet av en djupare internationell känsla bland Kominterns sektioner är ofrånkomligt för de kommunistiska partiernas förberedande på kriget.

Den intimaste ömsesidiga kontakt mellan sektionerna måste upprättas ännu innan kriget faktiskt kommer och måste under krigsperioden med alla medel upprätthållas.

Under den vid krigsutbrottet kommande mobiliseringen kommer terrorn mot hela den revolutionära rörelsen och mot de kommunistiska partierna, att nå oerhörda dimensioner. Efter i förväg sammanställda listor kommer tusenden och åter tusenden av kommunistiska och revolutionära arbetare och bönder att föras till koncentrationsläger. De imperialistiska åtgärderna kommer att vara inriktade på att inte bara slå sönder de legala kommunistiska partierna utan också de illegala partiernas apparat och ledning.

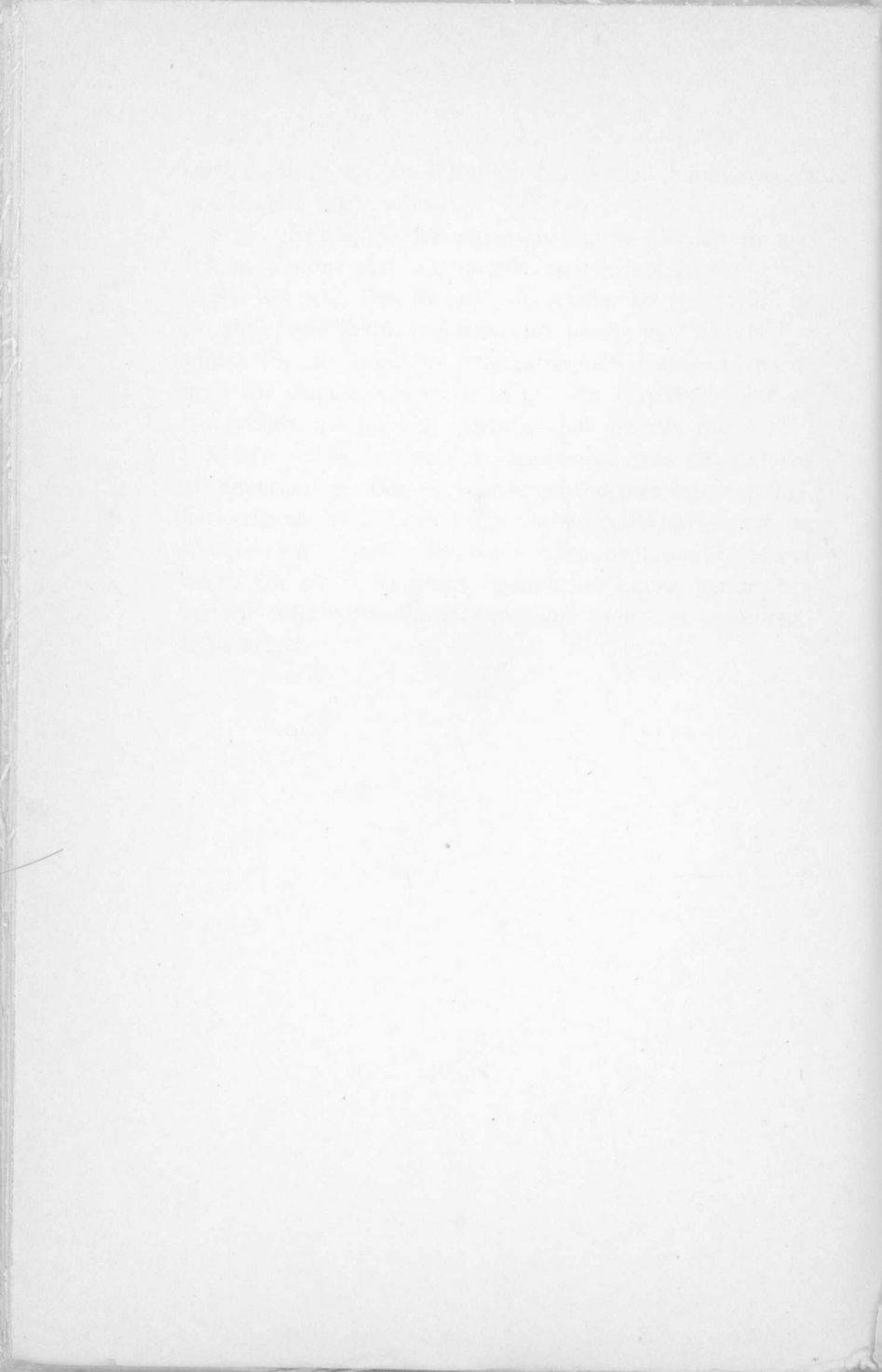
De kommunistiska partierna måste redan nu förbereda sig på detta. Legala kommunistiska partier har att ägna höjd uppmärksamhet åt förberedelsen i rätt tid till övergången till illegalitet. Illegala partier har att förbereda sin apparat, sina ledningar och organisationer på en ännu värre terrors förhållanden. Man måste förbereda en motsvarande ändring i organisationsmetoderna och organisationsförbindelserna, från ovan och ända ned, medlemmarna måste i rätt tid förberedas på den nya situationen,

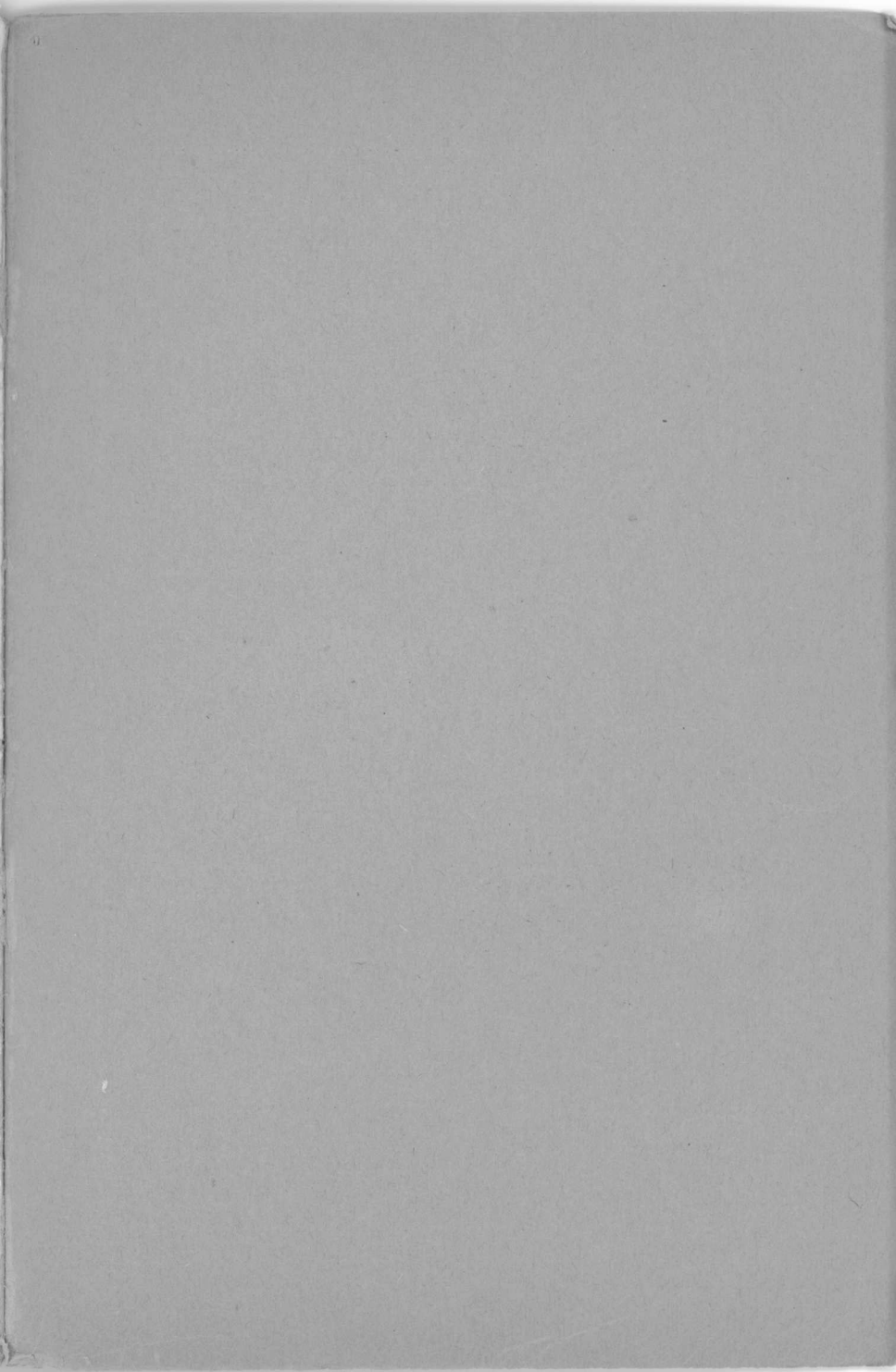
som kommer att inträda i samband med mobiliseringen och krigets begynnelse.

§ 76. Sjätte världskongressen erinrar alla kommunister om Lenins ord, att kampen mot kriget ingalunda är någon lätt sak. Den föreslår alla partier att genomföra en grundlig självkritik, systematiskt pröva vad hittills har gjorts för att bekämpa krigsfaran och förbereda partierna för kampen under ett krig. Den förpliktar dem att hänsynslöst avslöja och genast undanröja alla fel.

Sjätte världskongressen uppfordrar alla Kominterns sektioner att ge kampen mot kriget en mer internationell karaktär än hittills och vidta förberedelserna för ett internationellt sammanställande av de revolutionära aktionerna, för att i det givna ögonblicket kunna genomföra viktiga internationella massaktioner mot det imperialistiska kriget.

Kominternbeslut:

DEN TREDJE INTERNATIONALEN. Manifest och beslut från Kominterns första kongress. Pris 1 kr.

DEN KAPITALISTISKA VÄRLDEN OCH KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN. Manifest och beslut från Kominterns andra kongress. (Slutsåld.) Pris 3:25.

VÄRLDSLÄGET OCH KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN. Beslut och resolutioner från Kominterns tredje kongress. Pris 3:25.

TILL MASSORNA! Beslut och resolutioner från Kominterns fjärde kongress. Pris 2:25

DE KOMMUNISTISKA PARTIERNAS BOLSJEVISERING. Beslut vid Kominterns utvidgade Exekutivmöte april 1925. Pris 50 öre.

INFÖR ENGLANDS KRIGSPÄNEN. Uttalanden om krigsfaran, antaget av Exekutivmötet 1926. Pris 60 öre.

FÖR LENINISMEN! Teser och resolutioner antagna på Kominterns femte kongress juni—juli 1924. Pris 3:75.

KOMMUNISTISKA INTERNATIONALENS PROGRAM. Antaget å sjätte världskongressen 1 sept. 1928. Pris 1 kr.

Rekvireras från

FRAMS FÖRLAG

Torsgatan 10 D, Stockholm

Pris 1 krona.